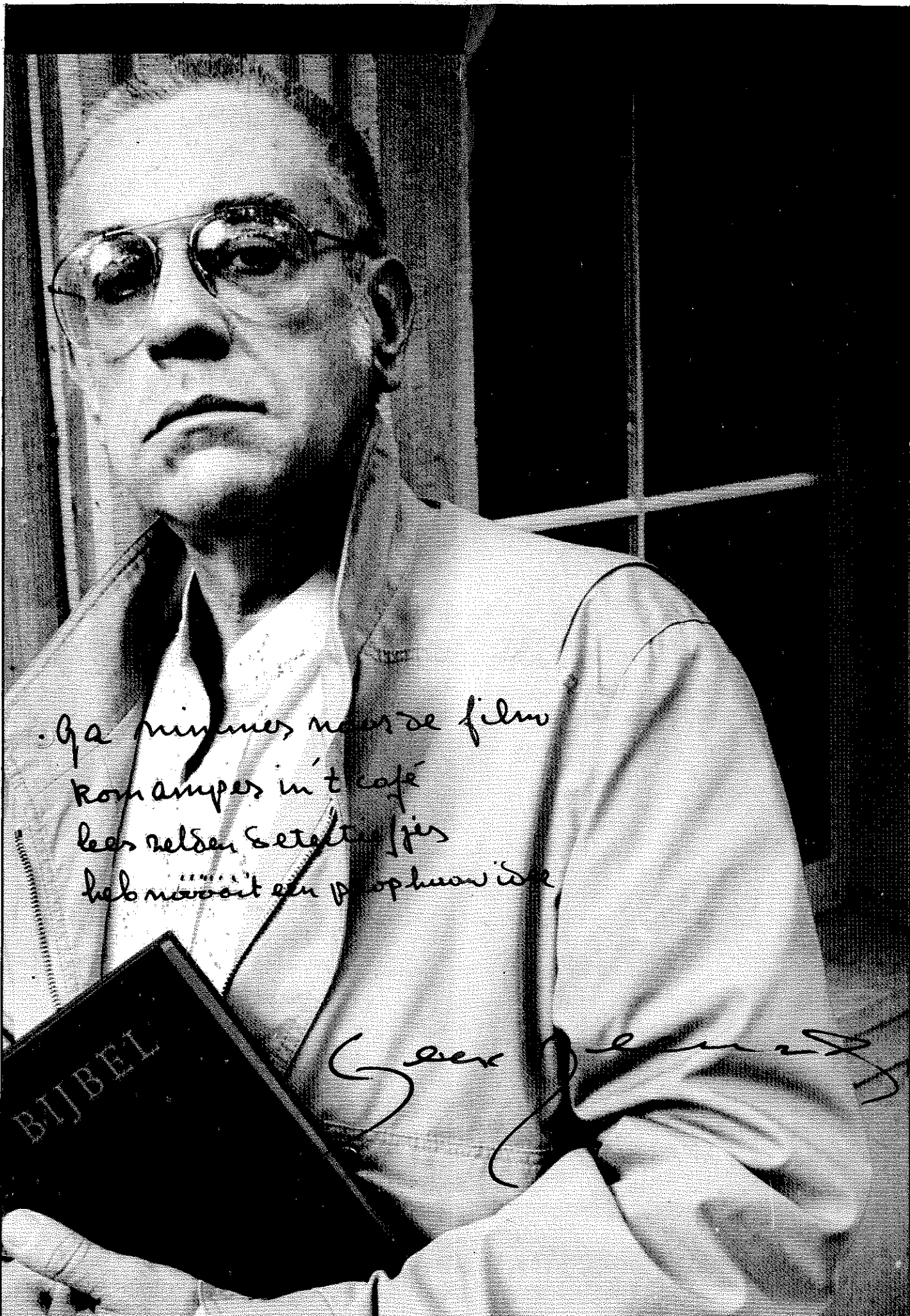

*Ga mijmeren naar de film
romans in 't café
lees velden & et al. / is
heb nu juist een profaan idee*

Geen leeuw

THRILLERS & DETECTIVES

Onafhankelijk tijdschrift voor misdaadlectuur onder redactie van Theo Capel. Verschijnt 5 maal per jaar.

Redactie en Administratie p/a Nic. Maesstraat 139 hs. 1071 PX Amsterdam. 5e jaargang, nummer 4, september 1985, prijs 3,95

Literatuur en
Misdad op blz. 24

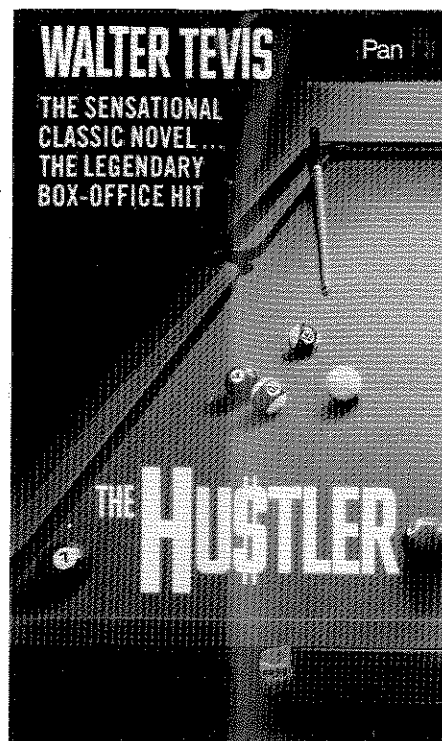
De
speurtocht
naar

SHERLOCK HOLMES

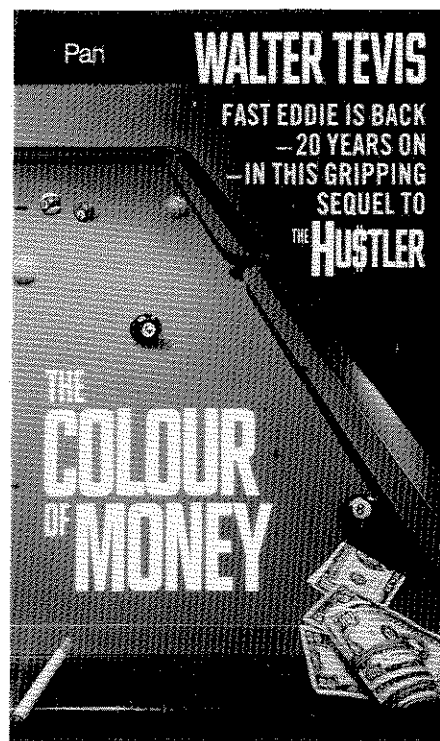
Omslagverhalen

The Hustler van Walter Tevis voert de lezer binnen in de wereld van rokerige kroegen, waar zweterige mannen zich gewapend met een keu rond grote, groene tafels verzamelen om het Amerikaanse 'Pool' te spelen. Het is niet het soort biljart dat wij hier kennen, maar een variatie die inhoudt dat de ballen die verschillende kleuren hebben en bovendien genummerd zijn, in gaten moeten worden gestoten die zich langs de randen van het biljart bevinden. Net als bij elk spel gaat het niet alleen om de overwinning, maar speelt het geld ook een grote rol. Het boek is prachtig verfilmd met in de hoofdrol Paul Newman die 'Fast Eddie' speelt en wiens grootste obsessie bestaat uit het verslaan van de legendarische kampioen 'Minnesota Fats'. Als hem dat uiteindelijk lukt, blijkt dat 'winners' toch 'losers' kunnen zijn. Jaren later heeft Tevis The colour of money geschreven, waarin een oudere Eddie opnieuw een gooi naar de macht doet en het zelf tegen ambitieuze jongeren moet opnemen.

Het aardige van de nu uitgebrachte pocketeditie is de vondst om een airbrushtekening van een biljarttafel te gebruiken, deze door midden te snijden en de beide helften elk voor één van de boeken te gebruiken. Om de voorstelling compleet te krijgen, moet je ze beide tegen elkaar leggen en dat is ook min of meer symbolisch voor de boeken, die niet zozeer thrillers zijn (maar wel

spannend), als wel een soort karakterromans over de invloed van de jacht op het succes. Een aardige bijkomstigheid van het omslagontwerp is de S van Hustler die tot een dollarteken is gemaakt en de dikke bundel dollarbiljetten, bijeengehouden door een elastiekje, die op The colour of money is te zien. Het groen van het laken

weerspiegelt mooi de groene kleur van de Amerikaanse biljetten. Aan de titel kan je overigens zien dat het om de Engelse uitgave (van Pan) gaat, want Amerikanen hebben het over de 'Color' van hun geliefde geld.

Steye Raviez

ABONNEMENT

EEN GRATIS MISDAADBOEK BIJ ELK NIEUW ABONNEMENT

Maak uzelf (of een ander) dubbel blij. Neem een abonnement op Thrillers & Detectives en u ontvangt een lekker spannend (naar keuze Engels of Nederlands) misdaadboek.

Stort 16,40 op postgiro 5013940 tnv Verzendboek De Thriller, Amsterdam en geef aan of het abonnement met het lopende of komende nummer moet beginnen. Geef verder duidelijk aan waarheen het spannende boek moet worden gezonden.

Thrillers & Detective staat 5 maal per jaar boordevol met leuk geschreven nieuws en informatie over uw lievelingsboeken.

Hollandse Nieuwe

Keiharde Janmaat

Olivier Sternman, de playboy-zeiler, kennen we reeds uit Vanyans eersteling *Wit wint*, waarin hij met zijn van alle comfort voorziene schip, de *Louise*, de KGB en CIA tegen elkaar uitspeelde op de Noordelijke IJsee. In Vanyans tweede boek *Kruisvaart* (Veen, 19,90) beweegt Sternman zich in zuidelijker wateren, de Middellandse en Rode Zee. De temperatuur mag dan wat aangenamer zijn, de belevenissen zijn er niet minder grimmig om. Sternman pikt een drenkeling uit zee op, die een merkwaardige gehechtheid vertoont aan het blok hout dat hij omkleed hield. Er blijkt hier sprake van het originele kruis waar Jezus aan gehangen heeft. De drenkeling is een theologisch geschoolde, zwarte priester uit Mauritius die het relikwie naar zijn kardinaal moet brengen. De diefstal van het *patibulum*, zoals het bewuste dwarsgedeelte van het kruis heet, uit de kelder van een huis in bezet Jeruzalem is echter niet onopgemerkt gebleven, zodat het duo de joodse en islamitische inlichtingendiensten achter zich aan krijgt. Om uiteenlopende redenen (voor de een van toeristische en voor de ander van ideologische aard) stellen deze instanties hoge prijs op het bezit van dit heilige voorwerp. Het is een origineel gegeven dat Vanyan, die ook nu weer uitblinkt door gedegen documentatie, met verve in een sluitende intrige verwerkt. De confrontaties met de tegenstanders waren me wat al te bloederig; veel geweld en sadisme, vooral als de onmenselijke moslimfanaat Khobar in beeld komt. Maar het einde, wanneer Sternman op de hoogte blijkt te zijn van de implicaties van het biechtgeheim en dat slim weet uit te spelen, is schitterend. Verder als vanouds veel spinakers, bezanen en klapgijpen. En natuurlijk een cycloon. (BR)

Hondsdol

Als de invalide hoofdpersoon Jos de Spin in *Merg en Beem* van Gerben Hellinga (Bert Bakker, 24,90) 's morgens zijn ogen opent, ligt een voor hem onbekend lijk naast hem. Zijn geheugen over de laatste 24 uur laat hem echter volledig in de steek. Het raadsel is dus hoe dat lijk daar terecht gekomen is en wie de moordenaar was. Hijzelf? De speurtocht van De Spin, die dan volgt, speelt zich vooral af in de omgeving van de Nieuwmarkt in Amsterdam. We worden hierbij getraceerd op een schildering van het leven rond de Waag en krijgen en passant veelvuldig de monologue intérieure van een hond voorgeschoteld. Om het levensverhaal van een hond en zijn gevoelens te lezen gaat wat ver, maar wat er dan over blijft van het verhaal is aardig om te lezen. Zeker als je bekend bent met de omgeving van de Nieuwmarkt. (RK)

Gerben Hellinga: interessante waf-blaf

Op zijn tijd begaat elke uitgever de fout om met een onzinnige thriller te komen. Denk bij voorbeeld aan *Kapasi* (Spectrum) of *De moordenaar van Ondron* (Elsevier). Nu is De Arbeiderspers aan de beurt met *Sneeuwwitje en de leeuwerik van Vlaanderen* door Conny Couperus (28,50). Het plezier aan dit boek blijft volledig in handen van de (pseudonieme) auteur. (Ik zou zo iets ook niet onder mijn eigen naam durven publiceren) Het is een verhaal van niets vol met (sexuele) onsmat-

In dit nummer

Hondenzielen, klapgijpen, maar ook heel gewone moordlust in de Nederlandse thriller.

Manuel van Loggem geeft zijn kijk op het schrijven van detectiveboeken en zijdelings ook op de Bhagwan-beweging.

In *Werk van Buitenlanders, Made in USA & UK* en Kort Amerikaans een zeer gevarieerd aanbod van buitenlandse thrillers. Van een onzinnig verhaal over moordende weesjongens tot de bittere werkelijkheid van Zuid-Afrika.

Dat een trieste jeugd een goudmijn kan zijn voor een schrijver, wordt weer eens bewezen aan de hand van het werk van Conan Doyle. Is Sherlock Holmes werkelijk gebaseerd op de verzuurde kostganger die het mogelijk maakte dat de schrijver medicijnen ging studeren?

In 2010 zijn we bijna allemaal oud en grijs. Betekent dat een land zonder misdaad? Lees het korte verhaal.

kelijkheden rondom de zorgen van een zanger van het Vlaamse lied, Sonny Ronny (de artiestennaam van Ronald Schoonjans). *Sneeuwwitje* is een franc-tireur in overheidssdienst met een spierwitte kuif. (TC)

Geen bedrog

Bert Jansen kan niet dansen, maar zo langzamerhand wel heel aardig schrijven. Zijn nieuwste boekje *Gezichtsbedrog* (Bert Bakker, 17,90) wordt door zijn uitgever gepresenteerd als een 'literaire thriller' en dat is niet overdreven. De hoofdpersoon, Bas Terjen (tja), is bezig een verhaal te schrijven. Hij kan het niet meer zo goed vinden met zijn vriendin Liesbeth en kijkt af en toe met belangstelling naar de wulpsse buurvrouw Leanne, die op het aangrenzende dakterras bij voorkeur naakt ligt te zonnen. Wensdroom en werkelijkheid beginnen voor Bas Terjen ineen te vloeien en het verhaal waaraan hij werkt, neemt een onverwachte wending die merkwaardig interfereert met de gebeurtenissen rondom de buurvrouw.

De truc van de dooreengeweven literaire werkelijkheid is uiteraard wel vaker toegepast, zowel in het thriller-genre als in de 'echte' literatuur. Maar anders dan veel van zijn voorgangers is Bert Jansen gelukkig niet beland in de valkuil van het duistere diependen (Wat is werkelijkheid? Wat is wat? Wat is er?). *Gezichtsbedrog* is, naast al het andere, gewoon een spannend en onderhoudend verhaal. (BV)

Oud Belegen

De Schaduw en het moordjaar (Bruna, 19,90) is weer een nieuwe Schaduwroman van Van der Kallens opvolger Terpstra. Havank/Terpstra noemt de auteur zich. De trouwe bediende (Croquebol) van De Schaduw (hoofdinspecteur Carlier) is nogal bijgelovig en maakt zich ernstige zorgen ter gelegenheid van zijn 63ste verjaardag ($63 = 7 \times 9 =$ dubbel ongelukkig). Croquebol doet erg somber – niet ten onrechte overigens – over zijn overlevingskansen en verwijst naar de vele leeftijdsgenoten die juist op hun 63ste het loodje hebben gelegd.

Het verhaal voorziet in een erg ingewikkelde en gezochte intrige met oplichters en chanteurs en moordenaars die allemaal een relatie hebben met Croquebol – zonder dat deze daarvan op de hoogte is – en dat allemaal in 124 bladzijden. Je krijgt de indruk dat er om de intrige op te sieren af en toe lukraak een blik personages wordt opengetrokken en natuurlijk mogen Fransen wel eens een eenvoudige naam hebben (niet iedereen hoeft Croquebol te heten), maar personages als *Maurice Boulanger* en *Jean Fromage* komen wel erg gewoontjes over. (GJT)

Paul Binnerts debuteerde vorig jaar met *Intensive Care*, een psychologische thriller over een musicus die zich steeds verder de nesten in werkt na de dood van zijn vader. Zijn tweede boek **Moordlust** (De Arbeiderspers f 28,50) is minder sterk. Eigenlijk is het weinig meer dan een doorsnee *policier*. Inspecteur Quaadeckers, laconiek en doorgewinterd zoals het hoort, ziet zich geconfronteerd met een auto-ongeluk dat op het eerste gezicht routine lijkt: een auto is van een dijk afgereden en te water geraakt; de bestuurder, Elske Duym, verdronken. Er zijn echter omstandigheden waardoor men vermoedt dat er misdaad in het spel is. De ingrediënten voor Ross McDonald- of Iris Murdochachtige verwickelingen zijn vanaf het begin aanwezig, omdat Elske vanaf haar twaalfde opgevoed blijkt te zijn (als wees) in een gezin met drie zoons, die allemaal op hun manier gek op haar waren. Een van de drie is zelfs met haar getrouwd geweest, totdat hij om het leven kwam (ook al bij een auto-ongeluk). Ha, broeierige semi-familieverhoudingen, denkt de lezer en verheugt zich al op de ellende die daaruit voort kan komen. Helaas gaat het grootste deel van het boek heen met een betrekkelijke saaie smokkelaffaire van in Duitsland gestolen auto's, een zaak die, zoals de lezer al vermoedt, slechts zijdelings in verband staat met de dode vrouw. Hierdoor komt de werkelijke toedracht van haar dood in de verdrukking. Thema's als jaloezie en ingeklemd zitten in een

gezinssituatie worden vlak en schematisch aangegeven en ook de geheimzinnige Elske Duym zelf komt niet uit de verf. Een gemiste kans. (BR)

Zakenlieden

Met **Het jaar van de rat** (Veen, 24,90) levert Jacques Post weer knap amusement, met een ruime dosis humor, spanning en een vaak verrassend taalgebruik. Na *De Meimoorden* is zijn vaste hoofdpersoon Maalbeek weer uit WO II terug in het heden, maar ook in dit boek spelen de oorlogsjaren een rol van betekenis. Maalbeek heeft inmiddels met de immorele Zuiderveld, zijn maat uit de vorige boeken, gebroken en drijft een slechtlopend antiekwinkeltje. Na een geheimzinnig telefoontje gevolgd door een aanslag op zijn leven gaat hij verbeten om onderzoek uit. Via een oud-collega ontdekt Maalbeek dat de huurmoordenaar die het op hem gemunt had, dezelfde dag een louché handelaar in onroerend goed heeft neergeschoten. Het ligt voor de hand om ex-compagnon Zuiderveld die troebele banden met de huizenhandelaar onderhield, eens

aan de tand te gaan voelen. Een bank die ongunstig in de publiciteit is, blijkt op ondoorzichtige wijze bij de gebeurtenissen betrokken. Maalbeek die aan het begin van de oorlog nogal merkwaardige ervaringen heeft gehad met de eigenaren van de bank, weet nu dat de oplossing van zijn problemen in die periode te vinden moet zijn. Op zijn Rotterdams schiet het verhaal energiek van hier naar daar. (HKO)

Te goeder naam en faam heet het nieuwe nummer in het oeuvre van Hans Neber (Veen, 17,50). Het werkje zweeft ergens tussen een detective en een spionageverhaal. De zakenvrouw Norma, die tot vlak voor het einde van het boek een keurig bestaan schijnt te leiden, blijkt in werkelijkheid voor de spanning (zoals het boek zegt) in de internationale drugshandel betrokken. Daarbij deinst ze voor een moord meer of minder niet terug. Ze bezit onwaarschijnlijk goede en gemakkelijk af te tappen relaties met de Nederlandse en Belgische politie, die heel lang als erg naïef door het boek heenwandelen. De logica van het verhaal is niet overal even sterk en de toevalligheden spelen een nogal grote rol, maar qua stijl en schrijftant is het een prettig boek. Het leest vlot en zal daarom ondanks de zwakke punten wel zijn lezers weten te vinden. (WV)

Een absolute uitschieter in onze misdaadliteratuur

360 pagina's
ISBN 906287009-0

'Alles verslindende hartstocht'

128 pagina's
ISBN 906287008-2

Een tocht naar onbekende verten van het kippevel

228 pagina's
ISBN 906287006-6

Een moordverhaal vol van de meest sluwe verrassingen

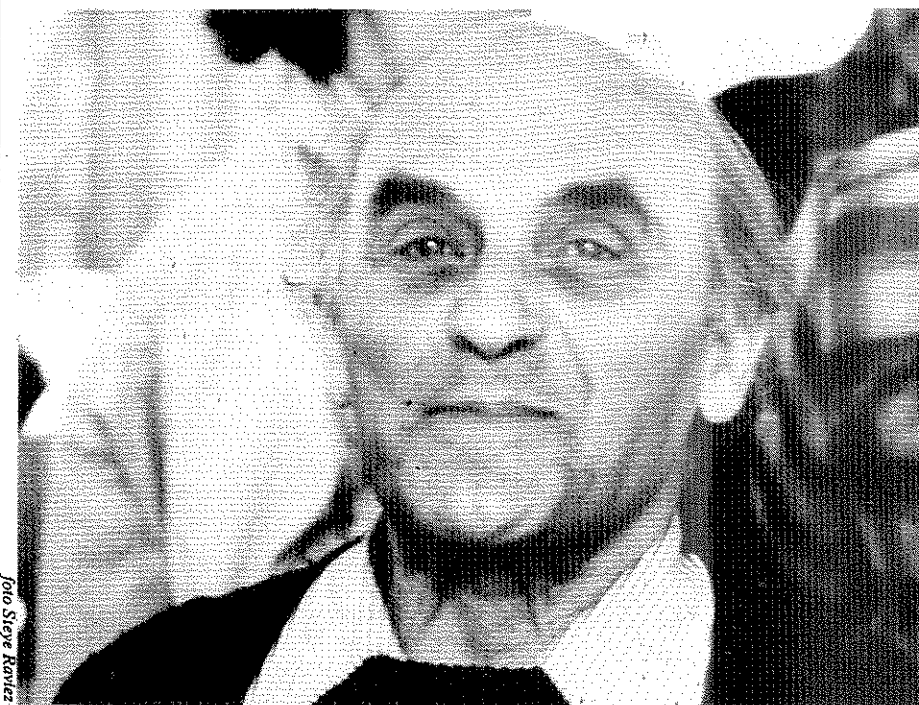
234 pagina's
ISBN 906287007-4

Tweede viertal
KAIBER

Nu verkrijgbaar in boekhandel en kiosk voor f 12,50 per stuk

De beginselen van de detectiveroman

De lessen van Manuel van Loggem

Manuel van Loggem: psychologisch bekeken

In 1940 verscheen het eerste boek van de Amsterdamse schrijver Manuel van Loggem (69). In 1983 verscheen zijn eerste puzzeldetective **Moord na de Maaltijd**, een jaar later gevolgd door **Moord in de Ashram**. In de tussenliggende periode publiceerde Van Loggem enkele romans, verscheidene televisie- en toneelstukken, een hoorspel, vele Science Fiction- en fantasy stories en ontelbare toneelkritieken. De geschiedenis van z'n eerste *whodunit* begon reeds in de jaren zestig toen Van Loggem zich voornamelijk met toneel bezig hield, als schrijver van toneelstukken, als criticus voor het Algemeen Dagblad en als docent aan de toneelscholen van Amsterdam en Brussel. 'Mijn eerste aanleiding om een detective te schrijven was omdat een klein gezelschapje, het Amsteloneel, een stuk nodig had. Ik dacht: laat ik een thriller schrijven dan kunnen ze dat gebruiken. Voor mij was dat een uitdaging want je ziet zelden een goede thriller op het toneel. Ik vond het een goed stuk met verrassende wendingen en een leuk gegeven. De titel van de voorstelling was ook **Moord na de Maaltijd**. Later heb ik het stuk herschreven voor amateurtoneel. Die versie heb ik in 1978 verwerkt in 13 televisielessen van een Teleac-cursus toneelspelen. **Moord na de Maaltijd** is toen als afsluitend voorbeeld onder mijn regie opgevoerd met goede amateurs'. Ook vertaalde Van Loggem het toneelstuk in het Engels. Onder de titel **Death in the Pot** is het in Noord-Amerika uitgegeven en opgevoerd. Pas jaren later ontmoette de auteur 'in Frankfurt toevallig iemand van uitgeverij Sijthoff. Ik zei toen dat ik wel een detecti-

ve willee schrijven. Doe maar, was het antwoord'. Van Loggem begon voor de tweede keer aan een bewerking van het toneelstuk.

Moord na de Maaltijd verhaalt van professor Ewout Hazewoud, een deskundige op het gebied van giftige paddestoelen, die zit opgescheept met een slecht huwelijk. Zijn labiele echtgenote Jeanne verslingert zich aan een gigolo. Samen besluiten ze de professor te vermoorden. Bij de uitvoering van de plannen krijgen ze hulp van een 'makelaar in moorden' én... giftige paddestoelen.

Als de misdaad eenmaal begaan is moeten inspecteur Johannes Vermeer (grapje) en zijn assistent Piet Elders de zaak oplossen. Van Loggem: 'Ik heb geprobeerd een soort Don Quichot en Sancho Panza figuren te maken, een soort dikke en dunne. Maar niet te sterk want ook Piet Elders moet slim zijn. Ik moet alleen uitkijken dat ze niet te veel op Grijpstra en De Gier gaan lijken. Die vergelijking is te dicht bij'.

Uit de namen van de politiespeurders blijkt dat de schrijver een voorkeur voor ongewone namen heeft. Een paar voorbeelden: Karla Woudstra, Hélène van Wesendaal tot Flierakker, Betsie Vulpen en Wim Klomp (inderdaad een Nederlander). 'Namen moeten helder en direct zijn', aldus de auteur, 'en eventueel enige indruk maken zodat je ze lekker onthoudt'.

Ook in zijn tweede misdaadroman,

Moord in de Ashram, verschijnen Vermeer en Elders. In dit boek dienen zij de beleggingsadviseuse Karla Woudstra te beschermen tegen allerlei ongure figuren die alles te maken blijken te hebben met het Vaticaan en **Bhagwan Shree Rajnees**. 'In **Moord in de Ashram** heb ik gebruik gemaakt van mijn belangstelling voor religieuze fenomenen. Ik heb geprobeerd in dit boek aan te tonen waaraan de Bhagwan zijn populariteit dankt. Ik heb zo'n 20 à 30 boeken van hem gelezen. Voor mij is hij een platvloers denker: "Uit een zaadje komt een boom", dat is zowel waar als onwaar. Ik kan daar niets mee beginnen. Maar hij is in elk geval wel effectief omdat hij aansluit bij de noden van de huidige mensheid. Toch heb ik hem weinig vijandig beschreven. Milder dan ik vermoed had toen ik begon. Je moet weten dat ik van nature een wantrouwend mens ben en die Bhagwan vertrouw ik ook niet. Die hele beweging is namelijk een enorme uitbuiting in de letterlijke zin van het woord; er worden miljarden uit de aanhangers getrokken. Maar aan de andere kant zijn ze gelukkig, of denken ze dat ze gelukkig zijn wat zo ongeveer het zelfde is. Dus beslis jij nu maar waar je het meeste waarde aan moet hechten'. Platvloers denker of niet, uitbuiting of verering, de studie leidde in ieder geval tot een mooie 'naar het leven getekende' schets van het leven bij de Bhagwan.

In **Moord in de Ashram** lijdt hoofdpersone Karla Woudstra aan een fobie; zij is bang op straat. Van Loggem is een psycholoog met een psychoanalytische opleiding. In het verleden behandelde hij als therapeut mensen met een fobie. Over Karla Woudstra: 'Die fobie is geen poging tot psychologische verdieping van de hoofdfiguur. Voor mij had het net zo goed een zere teen kunnen zijn, maar omdat ik meer van fobieën weet kan ik met de nodige kennis over zoets schrijven. Ik hoop niet dat ik teveel al te herkenbare psychologische ondergronden gebruik. Dat zou een grote verschraving van de literaire karakterisering van je figuur betekenen. Je zou bijvoorbeeld makkelijk genoeg het hele Oedipus-complex van een romanfiguur in werking kunnen stellen en daarmee toch niet meer dan een schijndiepte bereiken'.

Een goede misdaadroman is volgens de Amsterdamse schrijver een mengeling van stijl, karakterschetsing en plot. Wat dit betreft is er ook een grote overeenkomst tussen detective- en Science-Fictionverhalen.

'Bij beide genres ligt het zwaartepunt op de plot en de oorspronkelijkheid daarvan. Als jouw thema al door iemand anders gebruikt is, dan weet iedereen dat in dat

Agatha Christie

De zaak Styles

Een bijzonder boek

De eerste moordzaak van Hercule Poirot

Het eerste boek dat Agatha Christie schreef

plus
Tomas Rossover
Agatha Christies
leven en werk

en een lijst van
al haar boeken

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

Agatha Christie

De zaak Styles

WEDSTRIJDFORMULIER

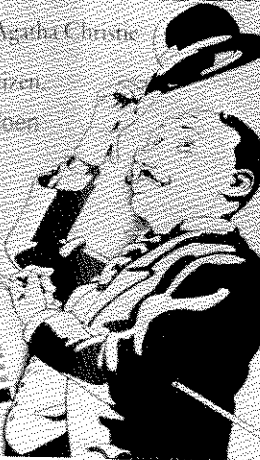
Agatha Christie

Test uw kennis van Agatha Christie en maak kans op een van de spannende prijzen.

Iedereen kan meedoen

Op de binnenpagina vindt u een onderbrengende prijsvraag voor jong en oud

NEEM DEZE FOLDER MEE

wereldje. Ik vind detectives goed als ze in al hun onzin geloofwaardig zijn, als de figuren veelkantig beschreven worden én als het probleem mij boeit en noodzaakt verder te lezen. Ik stel dus hoge eisen, met name aan scherpzinnigheid en originaliteit. Daarom heb ik weinig op met gemakkelijke *private-eye* verhalen. Als je er één hebt gelezen ken je ze allemaal. Mijn *Moord in de Ashram* is in opzet een gewone puzzeldetective maar ik geloof niet dat de Bhagwan-beweging ooit eerder in een detective is beschreven.

Het allermoeilijkste is om de lezer te blijven boeien. Ze moeten op elke bladzijde denken: "Ik wil weten hoe dit afloopt". Maar het probleem is dat je als schrijver niet weet waar de nieuwsgierigheid van de lezer ligt. Dat moet je maar vermoeden.

Als goede voorbeelden noemt Van Loggem: John le Carré, Lionel Davidson ('de allergrootste'), Eric Ambler en Josephine Tey.

De schrijver heeft plannen om een derde *whodunit* te schrijven. 'Het gegeven en de figuren heb ik al. In dat boek moet, technisch gezien, de misdaad eerder komen en dus niet op drie-kwart van het boek zoals in de eerste twee. Maar verder blijft het wel het zelfde stramien. Vermeer en Elders worden weer de speurneuzen.

Mijn boeken voldeden aan mijn eigen verwachtingen, maar voordat ik die detective schrijf die er eigenlijk moet komen, denk ik dat ik er eerst vier anderen moet publiceren. Dat is een hard gelag. Het is het gevolg van de strenge, harde techniek die je langzaam in de vingers krijgt. In zoverre heeft **Joop van den Broek** het iets gemakkelijker. Bij hem staat het schema al vast: een corrupte omgeving, Van der Tuyn Walema komt in de grootste ellende en mooiste borsten terecht en dan komt de oplossing. Bijvoorbeeld in *Afrekening in Paramaribo*, een fantastische thriller, heeft hij dat schema helemaal uitgebuut. Het is zonde dat zo'n boek niet vertaald wordt.

★

Kritieken op mijn boeken vind ik belangrijk. Niet zozeer om de waarde van het boek te bepalen, alswel de praktische kant ervan. Maar het vreemde van de kritieken was dat ze buitengewoon tegengesteld waren. Er waren er een paar waarin ik duidelijk persoonlijke rancune kon zien maar die zijn geen maatstaf. Het NRC-Handelsblad kritiseerde *Moord na de Maaltijd* om het toneelmatige karakter van het boek. Van Loggem: 'Dat was omdat die man wist dat het een toneelstuk was geweest. Daarmee wilde hij laten zien dat hij veel wist. Het boek is helemaal niet toneelmatig.

Maar dat de kritieken zo tegengesteld waren heeft mij echt verbijst en dat terwijl ik beter had moeten weten na mijn 25-jarige loopbaan als toneelcriticus. Dat is Gods straf natuurlijk...

Rob van 't Wel

Made in USA & UK

Advocaten

In *Deaken's war* (TOR, VD, 16,65) beschrijft Brian Freemantle de lotgevallen van het echtpaar Deaken. Hij is Zuidafrikaans jurist die na een stormachtige loopbaan als verdediger van allerlei internationale avonturiers zonder veel succes een praktijk als advocaat in Genève heeft gestart. Hij wordt zodoende een pion in een internationale wapensamenzwering waarbij een Israëlische oppositiegroep, de SWAPO uit Zuid-West Afrika, de Geheime Dienst van Zuid-Afrika en van Rusland, alsmede een internationale wapenhandelaar (wiens zoon is gekidnapt) een rol spelen. Het is een spannend verhaal geworden, waarbij alles tot de laatste bladzijde, en sommige dingen ook nog daarna, in het onzekere blijft. Mevrouw Deaken die ook wordt gekidnapt, speelt in het geheel een nogal merkwaardige rol. Hoewel het verhaal uitermate onwaarschijnlijk is, leest het door de goede schrijftalent en de grote hoeveelheid actie, uitermate plezierig. (WV)

Nelson de Mille heeft opnieuw een dikke pil (van meer dan 630 pagina's) geschreven. *The Talbot Odessey* heet deze (Granada, VD, 16,65). Zijn boeken zouden zeker aan leesbaarheid winnen als hij een iets eenvoudiger verhaal korter zou weergeven. Dit keer gaat het over politiemann Tony Abrams die als jurist in opleiding door het hoofd van een advocatenfirma betrokken wordt bij een particuliere Geheime Dienst. De Russen hopen door een beperkte explosie van een nieuw soort atoombom en enkele 'mollen' in de hoogste Amerikaanse regeringskringen de USA heelhuids binnen het Sovjet-blok te manoeuvreren. Het boek is ingewikkeld, maar wel goed en met vaart geschreven, al blijft het een lange lap om doorheen te komen. Officiële Geheime Diensten spelen in het verhaal nauwelijks een rol. Het particuliere initiatief voert hier typisch Amerikaans de boventoon. (WV)

Zakelijk

De handel in diamanten legt je geen windeieren, maar als je niet goed oplet, zitten er tussen je handel zo een paar rotte eieren. Saul Handy uit *Florentine Finish* van Cornelius Hirschberg (Pantheon, VD, 12,75) merkt dat snel als hij naast zijn baantje in een juwelierswinkel een handeltje voor zichzelf begint. Hij raakt zo in het nauw dat hij voor detective gaat spelen. Hirschberg laat zien dat de mogelijkheden voor oplichting in de juwelienhandel geringer zijn dan het lijkt. De hechte

Koude killers

Eerst was er alleen John D. MacDonald, maar de laatste tijd lijkt er wel iedere maand een nieuwe thrillerschrijver uit Florida bij te komen. Nu vormen Miami en omgeving in de jaren tachtig ook een ideale plaats van handeling voor een *hard-boiled* verhaal: het Cubaanse geboefte, de Latijnsamerikaanse drugs-smokkel, de CIA-intriganten en daar tegenover de brave bejaarden uit Joods New York. Charles Willeford, thriller-recensent voor *The Miami Herald*, bewijst met *Miami Blues*, (Ballantine, VD, 12,75) het métier zelf ook aardig onder de knie te hebben. Het verhaal gaat over een volstrekt gewetenloze psychopaat die vanuit Californië in Miami neerstrijkt en daar een spoor van verwoesting trekt. De gebeurtenissen worden met kille humor en vanzelfsprekend cynisme beschreven. Wat betreft sex en geweld laten de personages zich bepaald niet onbetuigd, maar daarbij blijft elke vorm van emotie achterwege. Ik ben bang dat Charles Willefords beeld van het huidige Miami behoorlijk realistisch is. (BV)

Robert L. Duncan staat bij mij te boek als een bona fide, zij het niet buitengewoon begaafd auteur van spionageromans. Met *In the blood* (Dell, VD, 16,65) heeft hij ter afwisseling maar eens gezocht bij de geesteszieke medemens. W.W. Burr, eigenaar van een niet zo best lopende ijzerwinkel, heeft een moeilijke jeugd achter de rug. Zoon van een jood, ondergebracht in diverse pleeggezinnen, vernederd vanwege impotentie, nee, W.W. had de wind bepaald niet in de zeilen.

Gewapend als we zijn met nieuwe inzichten uit de gedragswetenschappen hoeft het ons niet te verbazen, dat hij als Slachter nr. 117 in de politicarchieven belandt. Ook rechercheur Stein, de naam zegt het al, is van joodse afkomst en het is op hem dat Burr zijn onlustgevoelens richt. Nu is het vrijwel onbegonnen werk om de denkwereld van een psychopaat geloofwaardig te beschrijven en Duncan slaagt daar in de verste verte niet in, ook al voert hij in het boek een psychoanalytisch geschoold journalist ten tonele die de rechercheur en daarmee ook de lezer een handje helpt in het doorgronden van de gekwelde ziel. *In the blood* is een dappere poging, maar Duncan heeft te hoog gegrepen. (HKg)

Klaas Vaak

The windchime legacy van AW Mykel (Bantam, VD, 16,65) is een boek dat je in je slaap verder kan lezen. Het is een klassiek Ludlum-verhaal, maar dan herschreven voor het grote publiek. Een supergeheime dienst is bezig Amerika de Russen

gemeenschap van de Newyorkse Joodse handelaren maakt het mogelijk om bijna alles te achterhalen. Uiteindelijk blijkt de mooie vrouw van een groothandelaar de sleutel tot het probleem in handen te hebben en natuurlijk is er ook een drama uit het verleden dat het gedrag nu beïnvloedt. Het geheel is een bijzonder amusant verhaal uit 1963 dat je ook nog iets leert over de diamanthandel. (FH)

Fletcher Knebel (een oude baas uit 1913) is de auteur van onder meer *Seven Days in May*, dat mij alleen als film voor de geest staat. Zijn nieuwe creatie heet *Poker Game* (Charter, VD, 16,65). Ik zal uitleggen waarom.

Computerbaas Doug Perry mag graag een partijje poker spelen met zijn vrienden. Het is daar altijd een gezellige boel en de grappen over nichten en lekkere meiden zijn niet van de lucht. Nu wil het geval dat de zojuist door de charmante Kate Warfield uitgevonden chip *Katwar 23* is ontvreemd. En dan te bedenken dat juist deze chip Dougs bedrijf moet redden van een dreigend bankroet! Maar zowel in zijn jacht op de dieven als in zijn manier van zaken doen blijkt Doug een pokeraar pur sang en zo komt alles nog goed terecht. Meer nog, Doug en Kate worden samen heel gelukkig.

De pokerscenes in het verhaal zijn adequaat beschreven, de rest kan men beter overslaan, in het bijzonder de intieme momenten tussen de twee hoofdpersonen. Het wachten is op de film. (HKg)

Zeer slim

De (vrouwelijke) hoogleraar Engelse letterkunde van een Amerikaans damescollege heeft zelfmoord gepleegd. Zij was zo interessant dat twee heren zich wijden aan het schrijven van haar biografie. Daarbij stuiten zij al gauw op de vraag: was het wel zelfmoord of soms moord? Dit is het thema van Amanda Cross' nieuwste academische thriller *Sweet Death, Kind Death* (Ballantine, VD, 12,75). Serieheldin Kate Fansler, zelf ook professor, lost het mysterie ten slotte klein maar dapper op. Inmiddels is dan wel om de vier zinnen een vreselijk erudiet citaat van Virginia Woolf, Sylvia Plath of Stevie Smith neergeschreven. Het is een goed boek voor luie liefhebbers van de schone letteren en voor wie prijs stelt op pretentius gezeur over de emancipatie der vrouw. Ik vond het allemaal nogal opgeblazen, met een ontknoping op kleuterschoolniveau. (MB)

van het lijf te houden, maar ondertussen blijkt heel iets anders. Het is de taak van een menselijke agent om voor alles een stokje te steken, nadat hij 400 bladzijden lang is gemanipuleerd. Zijn codenaam is 'Pilgrim', wat mooie christelijke associaties oproept. Een echt leuk detail in het verhaal is de door de Russen gebruikte *killer*, de Nederlander Otto ten Braak. Nederland spreekt ook weer een woordje (moordje) mee. Over zijn achtergrond is weinig bekend, maar hij beschikt wel over de meest fantastische moordtechnieken. (TC)

I'll make him an offer He can't refuse

Gezocht: De moord in de Rijnbar van Herman Middendorp. Aanbiedingen aan: Willem Rijnja, Borsseburgplein 6', 1078 TZ Amsterdam. Tel. 020-733058

In het voorjaar overleed (op 5/5/85) de veel-schrijver **Carter Brown** (een pseudoniem van Allan Yates). Hij werd maar 61 jaar maar laat een produktie van tientallen boeken achter. Een van de aardige personages die hij schiep was luitenant **Al Wheeler** uit Californië, die maar ergens aan hoeft te bellen of er doet een schamel geklede voluptueuze jongedame open.

Op 30 maart 1985 is te Gent de vriendenkring 'Jean Ray' opgericht. Een groep enthousiastelingen willen het oeuvre van deze grootmeester in de fantastische literatuur huldigen, schrijven ze in hun oproep.

Men kan zich bij de vriendenkring aansluiten door 200 Bfr te storten op PCR 000-1479941-12, p/a Marc Lebbe, Jozef Vervaekestraat 57, 9218 Gent.

Diverse misdaadauteurs waren de afgelopen tijd in ons land, onder meer **Dick Francis** en **Patricia Highsmith**. Met de laatste hield Ad de Boer een aardig gesprek. Zie De Volkskrant van 8/6/85. In dezelfde krant ook een portret van **Gerben Hellinga** door Willem Ellebroek (dd 7/6/85).

Een van de bestuursleden van de Mystery Writers of America was ook even hier. Het gaat om **Stanley Cohen** van wie in Nederland is verschenen 33 Park Avenue en wiens nieuwste boek **Angel Face** mogelijk in de toekomst bij Loeb gaat verschijnen. Angel Face gaat over een puber met een hemels gezicht die wel de ouders van een politicus neerknalt.

De schrijver wist de toneelrechten te verkopen, maar zoals zijn echtgenote zei op de opmerking van een buurvrouw dat men nu wel financieel binnen zou zijn: 'Het enige resultaat is dat Stanley gewoon zijn baan houdt en ik ook blijf werken.' Ook in de USA worden niet alle schrijvers miljonair.

Antiquariaat Amaryl. Koninginneweg 79, Amsterdam. 020-799383 Open: dinsdag t/m vrijdag 12-18 uur, zat. 12-17 uur.

Vertraagd verschijnt in oktober catalog. nr. 3 gewijd aan oorspronkelijk **Nederlandse detectives** en het volledige werk van Ab Visser. Bestellen kan dmv overmaking van 2,50 (dit bedrag wordt van een eventuele bestelling afgetrokken) op postgiro 199338 tnv R. Wildeboer, Amsterdam, vermelden 'cat 3'.

In het juni-nummer van T&D lees ik dat E.C. Weve op zoek is naar informatie over **THE LONDON MYSTERY MAGAZINE**, gezien u dus niet over die informatie beschikt, stuur ik ze naar u, kan best nuttig en interessant zijn voor de andere lezers van T&D.

THE LONDON MYSTERY MAGAZINE (volgens Michael L. Cook's 'Monthly Murders', Greenwood Press. 1982 - een naslagwerk dat u toch zeker niet zou mogen ontberen! - ging van start als tweemaandelijks tijdschrift met no. 1, December 1949, gepubliceerd door The Hulton Press, London; enkele Amerikaanse nummers werden gepubliceerd door Ziff-Davis Publ. Co. in New York. Vanaf nr. 16 werd de uitgever Norman Kark Publications. Het adres veranderde enkele keren maar het adres in het laatste nummer was: Norman Kark Publ., 268-270 Vauxhall Bridge Road, London, SW1V 1BB, England.

Met nr. 36 veranderde de naam in **LONDON MYSTERY SELECTION**, naam die behouden bleef als driemaandelijks tijdschrift in pocketformaat vanaf nr. 36 (maart 1958) tot en met het laatste nummer: 132 (vol. 33, maart 1982). Elk nummer bracht ca. 10-15 verhalen (inclusief heel wat spook- en griezelverhalen), korte artikelen en boekbesprekingen. In de laatste twee nummers was men op zoek naar een andere samensteller/uitgever voor de reeks, dat is blijkbaar niet gelukt, na 1982 verscheen niets meer. Oudere nummers zijn misschien nog verkrijgbaar op het uitgeversadres.

Terwijl ik u nu toch schrijf, kan ik u zowel even feliciteren met een uitstekend tijdschrift, dat

mij altijd weet te boeien (ik betrek het in abonnement bij boekhandel Walrij in Gent). Toch voel ik mij een beetje teleurgesteld door de erg pejoratieve kritiek op mijn verhaal **EERST POESJE EN DAN POESJES KINDJES** (uit Bruna Crimeboek 3). Het is wel zo dat Margreet Hirs voor de Crime Jaarboeken van mij expliciet gruwelijke en bloedstollende verhalen eist (en ze is een dame die moeilijk te voldoen is) maar dat mijn verhaal zou moeten geweerd worden om de 'onschuldige misdaadlezers' te beschermen? Kom nou, zijn we volwassenen of pubers? Misdaad en moord zijn altijd gruwelijk, en de betiteling 'sadistische katvrouw' lijkt me bitter weinig opportuun hier. Een vrouwelijk wezen dat moordt om haar nageslacht te beschermen en te voeden (lêftelijk uit primaire, natuurlijke noodzaak) wens ik zeker niet 'sadistisch' te noemen, ondanks de grafische details van het verhaal zelf. Misschien kiest u ook beter recensenten met een minder zwakke maag... of die een verhaal ook kunnen lezen én begrijpen (wat tegenwoordig een globaal probleem schijnt te zijn met recensenten... of dat is het altijd wel geweest). Zelfs in mijn meest grafische gruwelverhalen heb ik mij nooit overgegeven aan 'sadisme' (een woord dat mij zelf walging inboezemt) maar ben altijd op zoek gegaan naar de basis van het gebeuren, de aanleiding.

Ik miste trouwens het traditionel kortverhaal in het laatste nummer...

Eddy C. Bertin, Maurits Sabbestraat 69, 9219 Gent.

NIEUW

DUBBEL PD DUBBEL

DUBBEL GENIETEN VOOR F12,90

Bij de boekhandel

PRISMA DETECTIVE

De geboorte van een Genie van kostschool en kostganger naar Scherlock Holmes

De media willen nog wel eens suggereren dat het door mevrouw Thatcher komt, maar in werkelijkheid heeft de armoede in Engeland een lange geschiedenis. De arbeiderswijken van de grote Victoriaanse steden legden daarvan nog steeds getuigenis af. **Edinburgh** dat toch bekend staat als één van de mooiste steden van Groot-Brittannië, heeft ook van die wijken die voor Nederlandse begrippen intens treurig zijn. **Arthur Conan Doyle** woonde een groot deel van zijn jeugd in Edinburgh, weliswaar in een iets betere buurt, maar de armoede was steeds angstig dichtbij. Van de stad zelf zijn in zijn werk niet veel herkenbare sporen te vinden. De veronderstelling lijkt gewettigd dat hij, het er niet echt naar zijn zin had. **Owen Dudley Edwards** heeft zich dan ook geen gemakkelijk doel gesteld in zijn poging de jeugd van de schrijver terug te vinden in zijn werk. Toch is hij in **The Quest for Sherlock Holmes** (Penguin, NL, 29,80) uiteindelijk in zijn speurtocht op bewonderenswaardige wijze geslaagd, maar daar komt een hoop gepsychologiseer aan te pas.

ACD5 (in een boek over deze schrijver kan zijn lange naam niet telkens voluit worden herhaald) werd 22 mei 1859 geboren in Edinburgh, uit ouders die van Ierse komaf waren. Zijn grootvader John Doyle was een beroemd karikaturist en ook zijn oom Richard was een begaafd tekenaar. Charles, ACD's vader, was een verdienstelijk tekenaar, maar hij miste de echte artistieke inslag en leed daar waarschijnlijk onder. Hij werd architect, raakte later aan de drank en eindigde zijn leven in een zenuwinrichting. Door de problemen van zijn vader groeide ACD op in een gezin waarin steeds minder geborgenheid was te vinden. Ze verhuisden van het ene adres naar het andere om de last van de huur te verminderen. Zijn moeder moest steeds meer dingen alleen doen en Edwards' tweede hoofdstuk heet dan ook *'The hero as woman'*. Haar problemen moeten op ACD meer indruk hebben gemaakt dan die van zijn vader en als Sherlock Holmes in aanraking komt met verslaafden, lijkt de sympathie van de schrijver vooral uit te gaan naar hun partners. Toch zijn sympathieën en antipathieën in het dagelijks leven lang niet altijd zo makkelijk te verdelen en er is geen reden aan te nemen dat dat voor ACD anders lag. Als hij moest kiezen, wist hij zijn twijfels echter opzij te zetten en het is die rechtlijnigheid in morele vraagstukken die ook in zijn werk goed te herkennen is. Het is een rechtlijnigheid die niet voortkomt uit naïviteit, maar die het resultaat is van ervaring. De

Arthur Conan Doyle: de bronnen van Sherlock Holmes

biograaf ziet ook een verband met ACD's opvoeding door de Jezuïeten, maar dat is een verklaring die voor iemand die calvinistisch is opgevoed, maar moeilijk is te aanvaarden.

De toestanden thuis waren voor zijn moeder reden Arthur naar een kostschool te sturen. Eerst bracht hij twee gelukkige jaren door op een school die **'Hodder'** heette en daarna zeven jaar op **'Stonyhurst'**, waar hij zich veel minder thuis voelde. Het gebouw en de oprijlaan van Stonyhurst vormden de inspiratiebron voor **Baskerville Hall**, het domein van de bekende hond. Zoals ACD de aankomst van Sherlock Holmes op het landhuis beschrijft, zo moet hij het als jongen hebben ervaren.

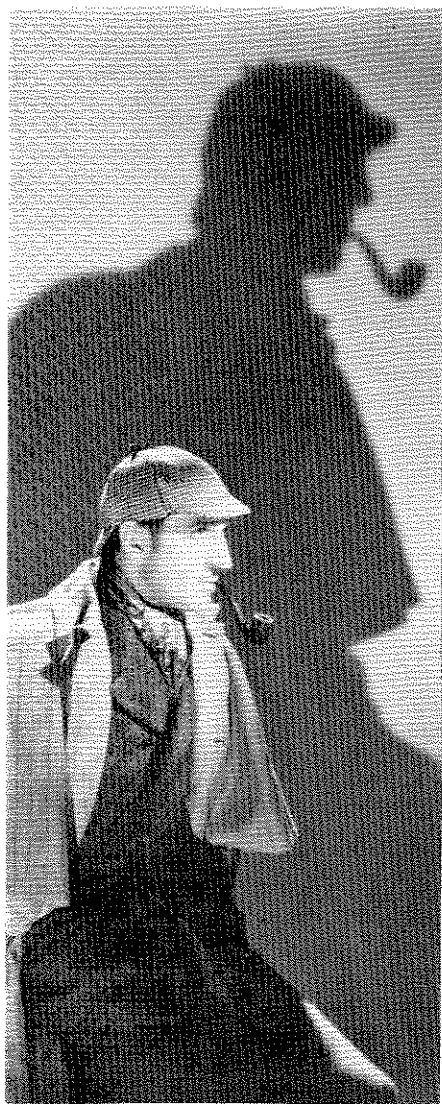
'Het vruchtbare land lag nu achter en beneden ons. We zagen hoe de stralen van de ondergaande zon de smalle riviertjes als gouden strepen deden schitteren en gloeiden op de rode door de ploeg omgewoelde grond en op de brede en ondoor-dringbare bossen. De weg voor ons werd hoe langer hoe steiler en wilder; reusachtige rotsblokken lagen over de roodbruine en olijkleurige hellingen verspreid. Nu en dan reden we een huisje voorbij met stenen dak en muren zonder klimop of wingerd om de harde lijnen te verzachten. Twee hoge, smalle torens staken boven de bomen uit. De koetsier wees er met zijn zweep naar en zei: "Baskerville".'

De laan met Taxis-bomen wordt zeer

nauwkeurig beschreven in het boek, net als in enkele korte verhalen trouwens. Voor het oproepen van sfeerbeelden zoals deze was ACD sterk afhankelijk van zijn eigen ervaringen. Al tijdens zijn jongensjaren verwierf Arthur enige faam als verhalenverteller en hoewel hij zich later zeer negatief heeft uitgelaten over zijn tijd op Stonyhurst, krijg je toch niet de indruk dat hij er een buitenbeentje was. Misschien voelde hij zich ongelukkig omdat zijn familie in minder goede doen was en op zo'n kostschool weten ze je dat soort dingen in te prenten. Namen van klasgenoten keren terug in zijn werk en Edwards gaat met graagte hun antecedenten na. De belangstelling voor een schrijver wordt zo tot in het absurde bevredigd. Als ACD Stonyhurst heeft afgemaakt, is hij nog te jong om te gaan studeren en kan hij een jaar naar **Feldkirch**, de inspiratiebron voor **The final problem**. Tenslotte kan zijn moeder er niet langer onder uit, Arthur gaat medicijnen studeren in Edinburgh en komt weer thuis wonen. De aftakeling van zijn vader die zij jarenlang buiten zijn gezichtsveld heeft kunnen houden, moet hij nu dagelijks onder ogen zien.

Het ouderlijke gezin werd in niet geringe mate gesteund door een inwonende vriend, **Bryan Charles Waller**, dichter en net als ACD later, dokter. Deze Waller betaalde zo'n groot deel van de huur dat de DoYLES geleidelijk aan volledig afhankelijk van hem werden. Waller schijnt een arrogant persoon te zijn geweest en Edwards meent in de vroege Sherlock Holmes veel van hem te herkennen. Zoals algemeen bekend heeft professor **Bell** model gestaan voor de grote detective, maar Edwards toont aan dat Holmes eigenlijk een combinatie is van twee karakters. Waller heeft mogelijk een ongelukkige affaire gehad met de dochter des huizes, maar dat schijnt geen invloed te hebben gehad op zijn goedgeefsheid of zou hij het juist daarom een erezaak hebben gevonden om zijn bijdrage aan het welzijn van de DoYLES voort te zetten? Edwards suggereert dat de relatie tussen de DoYLES en hun weldoener op den duur nogal gespannen werd en men kan zich voorstellen dat de afhankelijkheid van zo'n arrogante, langzaam verzurende vrijgezel niet zonder meer een pretje was. Toch is het gevaarlijk om iets dat makkelijk voorstelbaar is tot historische waarheid te verheffen. Edwards probeert zijn ideeën te staven met citaten uit ACD's werk, maar het is maar de vraag of je fictie zo mag gebruiken. Hij beschouwt ACD echter als een in wezen autobiografische schrijver

een enorme groei door. In 1860 had de stad 3 miljoen inwoners, in 1900 4,5 miljoen. 'Greater London' – de term werd in 1881 voor het eerst gebruikt – groeide nog veel harder. De stad fascineerde en stootte af tegelijkertijd. Zeker is dat naast de welvaart vreselijke armoede voorkwam. De stad werd geleidelijk het centrum van vakbondsactiviteiten en sociale onrust werd een kenmerk van de stad. Zondag 13 november 1887 is de geschiedenis ingegaan als 'Bloody Sunday' en volgens Asa Briggs uit wiens *Victorian Cities* (Penguin, NL, 13,25) ik al deze wijsheid heb, was het *The most exciting day in London's nineteenthcentury political history*. Wie ooit een spoor hiervan in een Sherlock Holmes verhaal heeft aangetroffen mag zijn vinger opsteken. Nee, voor een realistische beschrijving van London in die tijd moet je bij George Gissing zijn, de auteur van de onsterfelijke zin: 'They had had three children; all were happily buried'. (New Grub street. Penguin, NL, 19,20). Gissing was het soort armlastige artiest dat ACD teveel aan zijn vader deed denken. Zelf was hij een typisch Britse imperialist die het oog vooral op de vooruitgang gericht hield.

De amusementsliteratuur uit die dagen ging trouwens toch het liefst voorbij aan alledaagse problemen. Het ergste wat je in dit leven lijkt te kunnen overkomen is het mislukken van je huwelijkspannen, tenminste als het beeld dat naar voren komt uit de bundel van de gebroeders Greene, representatief is. In *Victorian Villainies* (Penguin, NL, 34,30) komt het meestal toch tot een trouwerij. Het is amusante lectuur, maar wat opvalt is de landradigheid, vooral vergeleken met de betere Sherlock Holmes verhalen.

die erg zijn best deed dat te verbergen en daarin zou hij wel eens gelijk kunnen hebben. ACD was op zijn best als hij huiskamerdrama's beschreef, maar had daar helaas geen vrede mee. Hij wilde graag werelddrama's beschrijven, terwijl hij daarvan gewoon te weinig snapte. Geheime genootschappen – meestal in verre landen – spelen nogal eens een rol in zijn verhalen, maar de voorstelling die hij ervan geeft is gespeend van alle inzicht. Hij weet echter wel goed te beschrijven welk effect een geheimzinnig verleden kan hebben op een huwelijk. De Holmes-verhalen tonen, hoe schematisch ook, een wijs inzicht in de 'kleine' menselijke problemen.

Sherlock Holmes is een 'Londoner' en voor de oppervlakkige beschouwer zijn de verhalen waarin hij een rol speelt, typisch voor deze stad. Toch is dat maar ten dele waar. Het Londen dat ACD beschrijft is heel wat fraaier en rustiger dan het in werkelijkheid was rondom 1890. Londen maakte aan het eind van de vorige eeuw

Frits Hoorweg

Stephen King schrijvend als Richard Bachman

DE VERVLOEKING

Richard Bachman
DE VERVLOEING
253 blz., f 24,90

De enige die de vervloeking kan afwenden is de zigeuner die 'm uitgesproken heeft. Bill Halleck is een succesvol advocaat en leidt met zijn vrouw en dochter een gelukkig en rustig leven in een klein plaatsje in Amerika. Tot hij op een moment, in een ogenblik van onoplettendheid, een zigeunerin aanrijdt die dodelijk verongelukt. Spoedig daarna begint Halleck angstaanjagend snel af te vallen. De medische wereld staat voor een raadsel!

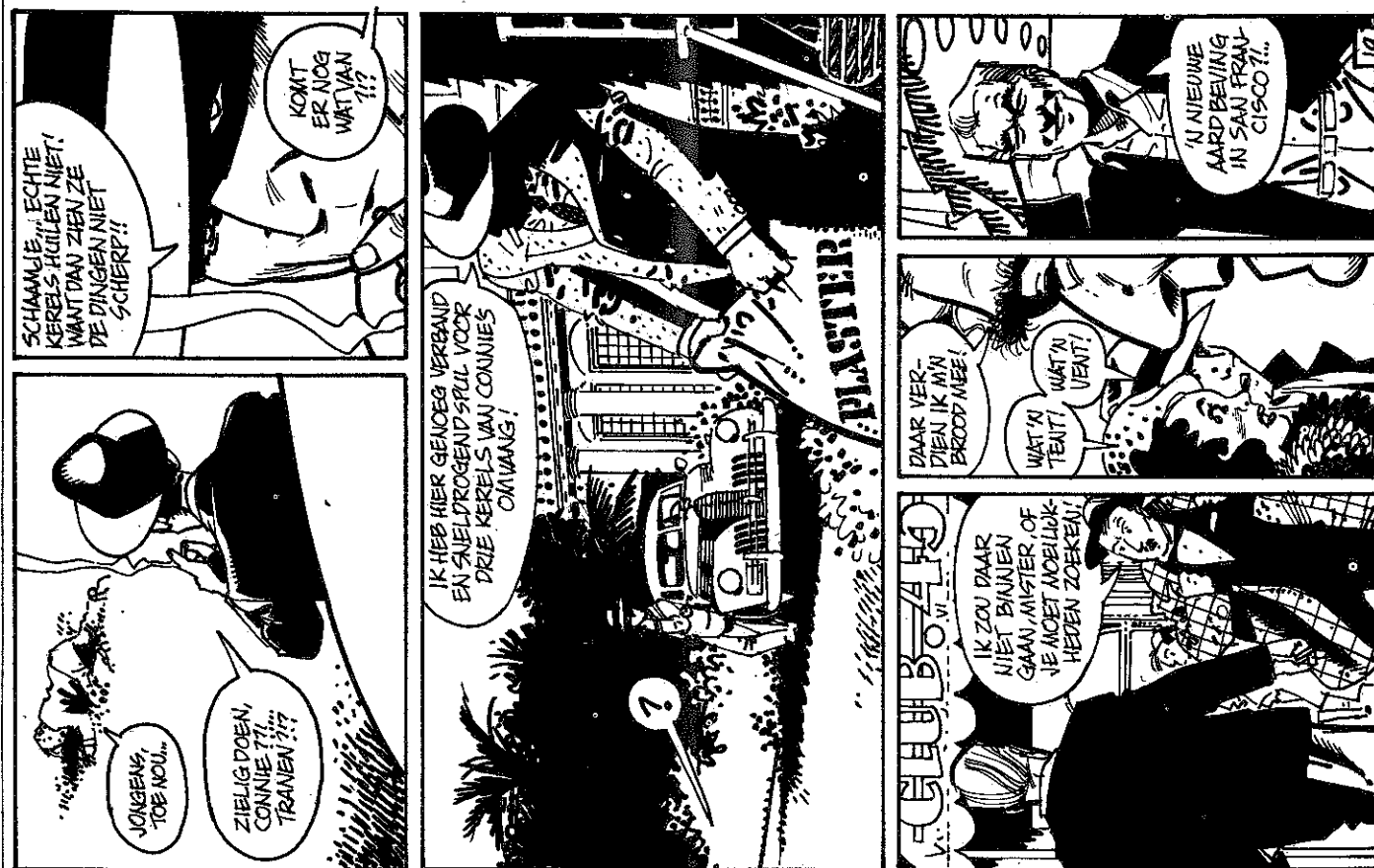
In iedere boekhandel

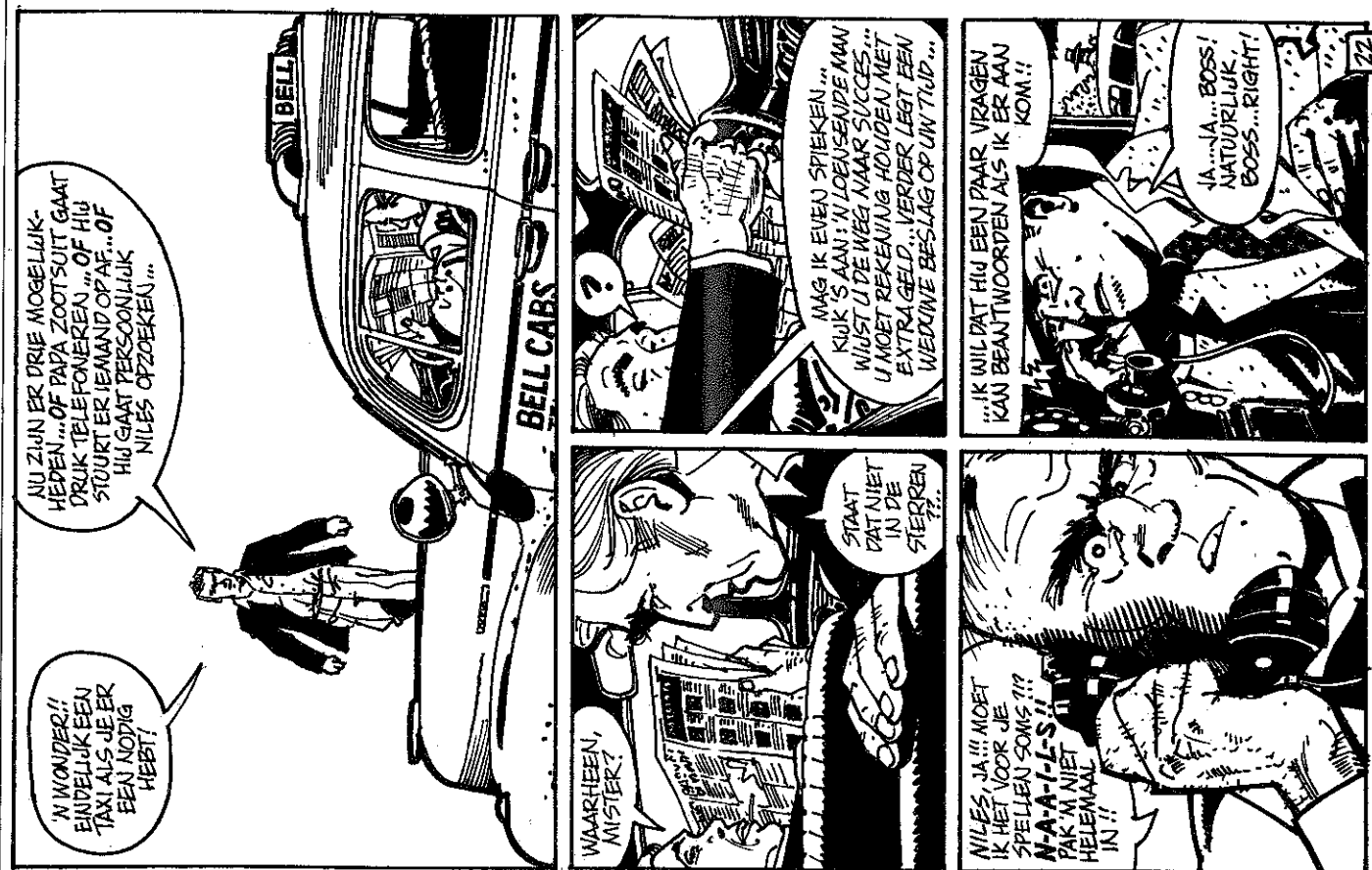

thriller

De jacht op Connie Niles

door Jacques Post & Martin Lodewijk

Alleen voor liefhebbers

Een overzicht van de fanbladen

Het is onze verantwoordelijkheid om nieuwe informatie te verstrekken... niet zomaar meningen. Een proefnummer kost \$ 3,— (inclusief verzending) en voor \$ 15,— ben je lid van de fanclub (op dit moment zijn er ongeveer 2500 leden, verspreid over de hele wereld), krijg je twee afleveringen van *Bondage*, twee afleveringen van *Bondage Quarterly* (de nieuwsbrief van de club) en drie grote zwart-wit foto's van Fleming, Connery en Roger Moore. Het adres luidt: *The James Bond 007 Fan Club*, P.O. Box 414, Bronxville, New York 10708, USA.

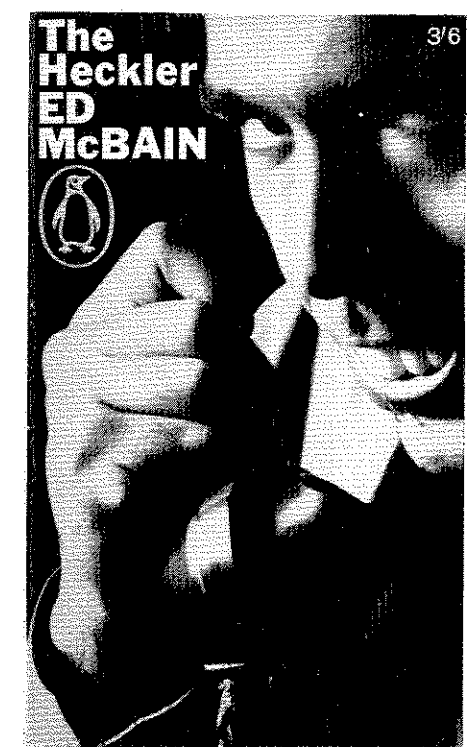

Over *Sherlock Holmes* zou meer geschreven zijn dan over welk fictief personage dan ook, behalve over Hamlet en er zijn tientallen bladen en nieuwsbrieven te krijgen voor de geïnteresseerde *Sherlockian* (zoals de Amerikanen zeggen) of *Holmesian* (de term die de Engelsen gebruiken). De belangrijkste, oudste en beste van deze bladen is *The Baker Street Journal*, dat nu aan zijn 39ste jaargang bezig is. Elk nummer van 64 pagina's staat vol met een uitgebreid scala van artikelen over details uit de schriften van Arthur Conan Doyle over Holmes, naast berichten over de activiteiten van de vele *Sherlock Holmes* genootschappen, besprekingen van boeken over Holmes en van tijdschriften, gedichten, cartoons, advertenties en aanverwante zaken. Voor \$ 4,50 kan men een proefnummer aanvragen. Een abonnement kost \$ 13,50 voor een jaargang van vier nummers. Het adres is: *The Baker Street Journal*, Fordham University Press, University Box L, Bronx, New York 10458, USA.

Fans van Ed McBain zullen *The 87th Precinct Report* waarderen, dat ook één maal per kwartaal verschijnt. Het is opgemaakt als een proces-verbaal en in een doorsnee aflevering staat nieuws over nieuwe activiteiten van *Evan Hunter* (die gewone boeken en scenario's schrijft onder zijn eigen naam en misdaadboeken als 'Ed McBain'), besprekingen van nieuwe McBainboeken, lezersenquête's, een puzzel of quiz, een bericht aan de lezers van eindredacteur/uitgever Russ Hultgren en diverse andere stukjes. Lezers die de puzzel goed oplossen of de quiz ontvangen een

prachtig certificaat dat inhoudt dat ze 'Citizen of the 87th Precinct' zijn geworden 'met alle rechten, privileges en verantwoordelijkheden'. Ofschoon Hultgren niet de mogelijkheid van een proefnummer vermeld, moet \$ 2,50 daarvoor genoeg zijn, want een jaarabonnement (voor 4 nummers) kost \$ 10,—. Schrijf naar: *Russell W. Hultgren*, 425 Merryman Road, Annapolis, Maryland 21401, USA. Het enige probleem van *87PR* is dat het veel te kort is. Een gemiddelde aflevering heeft maar 7 pagina's.

John McAleer is hoogleraar Engels aan het Boston College en zijn recente biografie van Ralph Waldo Emerson is voorgedragen voor een Pulitzer Prijs. Hij is ook verantwoordelijk voor de uitgave van twee fanbladen. Het zijn *The Rex Stout Journal* en *The Thorndyke File*, die allebei twee keer per jaar verschijnen en zo'n 40 tot 50 pagina's omvatten. Net als *The Baker Street Journal* staat er in de publicaties van McAleer een breed scala van artikelen over de schrijvers en hun personages (Rex Stouts *Nero Wolfe* en R. Austin Freemans *Dr. John Thorndyke*). *The Thorndyke File* is nu aan zijn elfde jaargang bezig en kost \$ 6,50 voor twee afleveringen; *The Rex Stout Journal* is jonger (het eerste nummer is gedateerd 'Augustus 1984') en kost \$ 7,— voor twee afleveringen. Proefnummers zijn niet te krijgen. Abonnementen moeten worden gericht aan: *Prof. John J. McAleer*, 121 Follen Road, Lexington, Massachusetts 2173, USA.

James BOND in Ian Fleming's The Man with the Golden Gun

HOUDT U VAST: DE NIEUWE HANK STAMMERTHRILLER IS ER!

Theo Capel Kwade trouw

Een plastisch chirurg veroorzaakt niet weg te werken littekens

Theo Capel KWADE TROUW

De (vierde) thriller van Theo Capel begint boven de Athenaeum Boekhandel in Amsterdam, is aldaar te koop voor f 17,90, maar tevens in iedere boekhandel in Nederland en Vlaanderen.

Lees ook de andere Hank Stammerthrillers: WEGGEGOOD GELD (ook als Thrillerpocket), KLEIN VERDRIET, BIJTEND SPUL.

VEEN, UITGEVERS UTRECHT

Hoewel normaal gesproken Stephen King niet als misdaadschrijver wordt beschouwd, gaan zijn boeken vaak over misdaad, spanning en raadselen. **Castle Rock**, met als ondertitel **The Stephen King Newsletter**, wordt samengesteld door zijn trouwe secretaresse Stephanie Leonard. Het is het jongste der fanbladen en is maandelijks verschenen sinds januari 1985. Elke aflevering van 6 tot 10 gefotocopiëerde pagina's bevat een hoop nieuws over de activiteiten van King, over boeken en films, hoewel de meeste ruimte tot nu toe is besteed aan een feuilleton van *'Dolan's Cadillac'*, een kort verhaal van King dat nog nergens anders is gepubliceerd. Er staan ook korte artikelen in (over het onlangs onthulde Richard Bachman pseudoniem en over het hotel in Colorado dat de inspiratie gaf voor *The Shining*, enz.), cartoons die met King te maken hebben en een trivia-quiz (met **Castle Rock** T-shirts als prijzen). Volgens eindredacteur Leonard gaat het fantastisch, er komen 15 nieuwe abonnees per dag bij. Het meenummer gaan we op krantenformaat uitbrengen. En King zelf voegt daar aan toe: 'Het is natuurlijk interessant dat mensen zoveel belangstelling hebben voor mijn werk. Maar ook een beetje beangstigend.'

Iedereen die een zelf-geadresseerde envelop stuurt, samen met een antwoordcoupon, krijgt een gratis proefnummer. Het adres is: *Stephanie Leonard, P.O. Box 8183, Bangor, Maine 04401, USA*. Een abonnement voor één jaar kost \$ 15,—.

Op mijn verzoek om informatie over de **JDM Bibliophile** kreeg ik van Dr. Ed Hirschberg geen antwoord, maar trouwe fans van John D. MacDonald zouden het zelf kunnen proberen (p/a *Department of English, University of South Florida, Tampa, Florida 33620, USA*). Ik heb me laten vertellen dat tot nu toe 30 halfjaarlijkse afleveringen zijn verschenen, dat elk nummer ongeveer 40 pagina's telt en dat een jaarabonnement voor twee nummers \$ 5,— kost, maar die informatie kan verouderd zijn.

Er zijn ook fanbladen die richten op de lezers van G.K. Chesterton (**The Chesterton Review**, Department of English St Thomas More College, University of Saskatchewan, 1437 College Drive, Saskatchewan S7N 0W6, Canada), van Sax Rohmer (**The Rohmer Review**, 4 Forest Avenue, Salem, Massachusetts 01970, USA) en Edgar Wallace (**The Edgar Wallace Society Newsletter**, 4 Bradmore Road, Oxford OX2 6QW, England). En er zou een fanblad worden uitgegeven over de Spenserboeken van Robert B. Parker, getiteld **The Godwulf Manuscript** (de titel van het eerste boek uit de Spenser-serie), maar dat heb ik nog niet kunnen opsporen.

Josh Pachter

Werk van Buitenlanders

Andere Sexen

'Feministisch journaliste onderzoekt moord op linkse playboy' belooft de uitgever op het omslag van **Moord op de redactie** van Gillian Slovo (v Gennep, 19,50). Met dat feminisme valt het gelukkig mee (de ik-figuur is alleen een tikje geëmancipeerd) en het slachtoffer was wel van rijke komaf, maar zat zelden achter de dames aan. De schrijfster heeft kennelijk een speelse milieuschets van het linkse activistenwereldje in Londen willen geven, maar het resultaat is eerder een belegen *whodunit*, waarin veel te veel onduidelijke personages rondlopen. Misschien deugde het uitgangspunt ook wel niet: hoe boeiend zou in Nederland het onderzoek van M. Mus naar de moord op Sietse Bosgra worden? (BV)

Dat Dave Brandstetter behalve een Californische verzekeringsagent ook een 'openlijk homoseksueel' is (zie de flaptekst), daar is natuurlijk niks mee mis. Het is wel toevallig dat de zaak die hij in het herdrukte **Een man, een man, een moord?** van Joseph Hansen (v Gennep, 19,50) onderzoekt ook nadrukkelijk een homoseksuele relatie als achtergrond heeft. Lezers die dat irritant vinden, moeten maar bedenken dat het misdaadgenre traditioneel wel erg door hetero's wordt gedomineerd. Brandstetter onderzoekt de vermoedelijke dood (verdwijning? zelfmoord?) van een plaatselijke, populaire radiopersoonlijkheid en stuit op een wereldje van louche plattelandspolitiek, chantage en moeilijke familieverbanden. Het is een sober en vlot verhaal geworden, dat psychologisch prima in elkaar steekt. (GJT)

In een nawoord op de verhalenbundel **De detective is een vrouw** (W&L Boeken, 29,50) plaatst Erik Lankester de vrouwelijke speurneus in een historisch perspectief. Als dit nawoord, hoe warrig ook, als inleiding was gebruikt en men de moeite had genomen de (soms wel heel erg antiek en oubollig aandoende) verhalen te dateren dan had die vlag de lading beter gedekt dan de dame met het pluimpjespistool op het omslag die minstens een halve eeuw verwijderd is van de hoofdpersonen in het boek. Dan kon het boek doorgaan voor een amusante verzameling slimme dames door de jaren heen en zou zelfs het eerste verhaal te pruimen geweest zijn. Nu is hier en daar in de grabbelton een aardig verhaal te vinden zoals *Miss Pinkerton* van Mary Roberts Rinehart. Een gemiste kans. (RK)

Puzzeluur

In Amerika krijgt Dade Cooley, de hoofdpersoon in **Niemand hield van Kate** van Gene Thompson (Het Spectrum, 9,90) een telefoontje van zijn cliënte Kate. Hij moet onmiddellijk naar Frankrijk afreizen. Dus geeft Dade zijn oorspronkelijke vakantieplannen op en vertrekt met zijn vrouw naar het land van de stinkkaas. Daar aangekomen blijkt Kate al tussen de vissen te liggen. Haar dood is voor Dade een raadsel omdat al haar familieleden financieel afhankelijk waren van deze schatrijke dame. Dade krijgt zowaar permissie van de Franse politie om de moord uit te zoeken. Het is een Agatha Christie-achtig geheel geworden, vooral door de combinatie van de 60-jarige advocaat en zijn slimme, bedachtzame echtgenote Ellen die haar steentje bijdraagt in de oplossing van het raadsel. (RK)

Het Kremlin roept

Het Kremlinsignaal van John Trenhaile (Elsevier, 24,90) is een spionageroman met een weinig origineel gegeven dat langs geëffende paden wordt uitgewerkt. De Amerikanen hebben een vliegtuig ontwikkeld, dat zo'n wonder van technisch vernuft is, dat de Russische luchtmacht in vergelijking hiermee de effectiviteit van een verzameling luchtballonnen heeft. De Russen weten dit vliegtuig in handen te krijgen en vliegen het hun eigen land binnen. Nu moeten de Amerikaanse en Engelse geheime diensten op hun beurt het vliegtuig zien te vernietigen, voordat Russische geleerden de geheimen ervan ontrafeld hebben. Een handjevol keiharde agenten dringt Rusland binnen om dit voor elkaar te boksen. Gelukkig hebben zij de steun van een top man van de KGB, die voor de Engelsen werkt. De zaken worden gecompliceerd doordat de 'mol' van de Engelsen onmaskerd dreigt te worden en door de machtsstrijd die de verschillende blokken binnen Rusland met elkaar leveren. (HKO)

Werknemers van de CIA en KGB zijn in dienst van de overheid, maar voor hun aanstelling gelden hele andere regels dan de ambtenaren van de gemeentelijke plantsoendienst van Gorkum zijn gewend, om maar eens een andere groep overheidsdienaren te noemen. Dat verschil komt goed tot uiting in **Dood op termijn** van Herbert Burkholz en Clifford Irving (Sijthoff, 29,75). In de nadagen van WO II steelt een Russische militair (Wolantov alias Emerson) de identiteit van een Amerikaanse soldaat. Zijn enige opdracht is zich in de USA een bestaan op te bouwen. Pas 36 jaar later roept de KGB hem op terug te keren naar het Moederland. Emerson, die intussen nota bene onderminister van defensie is geworden, voelt zich na al die tijd op en top Amerikaan en heeft

mooi geen trek zich in een benauwde flat in Moskou te vestigen. Hij biecht zijn ware identiteit op aan zijn vriend en CIA-topman Shaw. Dat was een vergissing want Shaw besluit hem te elimineren om verdere schade te beperken. Er volgt dan een wilde jacht door de USA, Mexico en Europa, waarbij zowel CIA, KGB als ex-medewerkers van beide diensten zijn betrokken. Hoewel het verhaal als geheel onwaarschijnlijk is, is het toch een goed verhaal met soms geestige verrassingen. (GJT)

Een overgelopen agent speelt vanuit Rusland nog steeds een sinistere rol in meerdere complotten in **De regisseur van de dood** van Peter Evans (Sijthoff, 26,50). Hij probeert tegelijkertijd zijn in Engeland achtergebleven dochter te beschermen en zelfs te bevoordelen. Als hij besluit een beroemde Russische regisseur de grens over te helpen om zijn dochters eerste film te gaan maken, krijgt hij bijna koek van eigen deeg. Gelukkig heeft hij nog een oude vriend die zijn dochter in bescherming neemt.

Het verhaal zit vol met leuke scènes en dialogen en toch valt het als geheel tegen. De intrige is zo gekunsteld dat hij bijna niet herkenbaar is en de toch al broze samenhang wordt nog meer aangetast doordat het boek op vier verschillende plaatsen tegelijk speelt. Fatsoenlijke mensen vervullen slechts bijrollen. KGB-agenten schieten elkaar overhoop als hun carrière in gevaar dreigt te komen en een oude vriendschap is geen reden om het bed van een minderjarige pupil te mijden. Spionage is een ontworteld vak. De helden van Le Carré en Deighton twijfelen aan het bestaan van een verschil tussen goed en kwaad, maar de helden van Evans zijn tot de conclusie gekomen dat het verschil niet bestaat. Hun accepteren van alle kwaad doet je verlangen naar morele verontwaardiging, zelfs al is die van het niveau van Ian Fleming. (FH)

Hitler dood?

Elleander Elleander van Jerry Yulsman (Luitingh, 24,50) is een verhaal waarin het klassieke en altijd dankbare SF(-achtige) thema van tijdreizen en parallele werelden met alle schitterende paradoxen weer eens wordt opgepakt. Een oude vrouw die op haar sterfbed besluit alles nog eens over te doen, reist terug in de tijd en jaagt nog vóór WO I niemand minder dan A. Hitler een kogel door het hoofd (in een Weense kroeg), voorkomt daarmee WO II en herschrijft dus – zoals de flaptekst belooft – de geschiedenis. Het aardige is echter dat Elleander Morning behalve haar kennis van de moderne geschiedenis ook een tweedelige uitgave van **TIME/LIFE 'Geschiedenis van de Tweede Wereldoorlog'** (met foto's) meeneemt, welke uitgave, jaren nadat (in onze we-

reld) WO II zich heeft afgespeeld, in die andere wereld wordt 'heruitgegeven'. Men kijkt op van het boek, vooral de Duitsers van de nog bestaande Weimar-Republiek.

Het resultaat van deze tijdreizet, waarin vooral de kleindochter van Elleander een rol speelt, is bijzonder aardig, al kan ik me moeilijk voorstellen dat de wereld zonder WO II er uitziet, zoals hier beschreven. Maar ja, daar zal iedere schrijver wel weer wat anders van maken. (GJT)

In **Het dagboek van Hitler** van Richard Hugo (Spectrum, 19,90) krijgt een uitgeverij het boek uit de titel aangeboden. Het is smakelijk voorzien van een sausje van Eva Braun-sex, maar de grote vraag natuurlijk is of het dagboek authentiek is. Voor de Amerikaanse uitgever is een nog belangrijker vraag of hij het geld eruit krijgt, want de aankoop prijs is fenomenaal. Men huurt een deskundige om een onderzoek te doen naar de echtheid. Het boek bestaat vanaf dat moment eigenlijk uit twee verhalen. Aan de ene kant is er de milieuschets van het uitgeverwereldje en aan de andere kant is er de jacht op de oorsprong van het manuscript, waarbij enge psychopaten erop uit zijn de sporen uit te wissen. Joodse uitgevers, ex-Nazi's, Russen en ook nog dappere Israëli's bevolken het verhaal dat, ondanks dat het compositorisch brokkelig is, toch lekker smeug is geworden. (TC)

Stop! Politie

Het derde in Nederland uitgebrachte avontuur van Argand, de conservatieve maar door-en-door fatsoenlijke commissaris van politie in het denkbeeldige land Brabt (een soort kruising tussen Nederland en België) heet **Argand en de stillen** (v Gennep, 19,50). Ook nu is het verhaal weer boeiend en heel wat actuele problemen van de moderne welvaartsmaatschappij passeren de revue. Kernenergie, werkloosheid, herlevend fascisme en maffe sekten krijgen volop aandacht, gezien door de ogen van de aanhangers van diverse maatschappelijke stromingen. Ditmaal is Argand hoofd van een bureau dat klachten over het politieoptreden onderzoekt. Talrijke klachten worden ingediend, maar de meeste ook weer haastig ingetrokken. Argand ontdekt dat klagers worden geïntimideerd en mishandeld. Zijn wereldbeeld krijgt gevoelige klappen te incasseren, maar zijn ingeboren rechtschapenheid houdt hem op de been. (HKo)

De pseudo-inspecteur Dew van Peter Lovesy (Sijthoff, 22,50) is een onderhouden thriller met goed getypeerde personages en een aardige intrige, die je bovendien de sfeer van de twintiger jaren doet

proeven. Een tandarts is gehuwd met een actrice met meer ambitie dan talent, van wie hij financieel afhankelijk is. In zijn praktijk maakt hij kennis met een mooi romantisch leeghoofdje die tot over haar oren op hem verliefd wordt. Zij besluiten dat de actrice maar vermoord moet worden. De misdaad moet plaatsvinden aan boord van een oceaanstomer waarmee de actrice naar Amerika vertrekt om haar geluk in de film te proberen. De tandarts scheept zich in als politie-inspecteur Dew, een man die jaren daarvoor bekendheid verwierf door een legendarische vrouwenmoordenaar te pakken te krijgen. Het hele plan van de tandarts wordt problematisch als de kapitein van het schip zijn professionele hulp als politieman inroept. (HKo)

Twee vermoorde dames, één was prostitué, de ander een keurige schooljuffrouw. Op zichzelf niets bijzonders in een detective verhaal, ware het niet dat de hoofden op een praktisch onopvallende manier verwisseld waren. Zo begint het boek **De ruil** van William Bayer (Luitingh, f 24,90). Rechercheur Frank Janek heeft de opdracht het raadsel van deze twee zinloze moorden op te lossen en er wordt een sterk beroep gedaan op zijn intelligentie voordat hij het motief ontdekt voor deze 'ruilhandel'. Voordat de moordenaar uiteindelijk gepakt is valt er het nodige te beleven, temeer daar Janek zich ondertussen met een tweede zaak gaat bezighouden. De vraag voor de lezer is of er verband bestaat tussen de twee vergripen. Op z'n minst onderhoudend. (RK)

Ver weg

Gelijktijdig is **Overspel in Mexico** (Mexico Set), het tweede deel van Len Deighton's Bernard Samson-trilogie nu in het Nederlands en in de Engelstalige pocketeditie verschenen (Elsevier, 29,90 en Ballantine, VD, 14,75). De sympathieke, altijd door onwillige superieuren en overambitieuze collega's gekweld hoofdpersoon moet dit keer proberen een Russische KGB-man te laten overlopen naar het Westen. Hij wordt daarbij tegengewerkt door chantage van zijn ex-vrouw die in het geheim een KGB-chef bleek. Deighton biedt niet alleen honderden bladzijden onderhoudende en spannende lectuur, maar werkt ook toe naar een mooi opgebouwde climax. In het slotdeel, het voor het eind van dit jaar aangekondigde **London Match**, belooft het nog veel spannender te worden. Doorlezen en gespannen afwachten dus. (MB)

Bustillo van Kenneth Royce (Prisma, 9,90) is een herdruk van een thriller die in Japan speelt. De intrige doet nogal gewrongen aan. Een ex-CIA-man met een nihilistische inslag raakt verzeild in Japan en onmiddellijk betrokken in frauduleuze

Prisma Detectives Moordboeken

Stuk voor stuk voortreffe-lijk

Vaste prijzen:
f7,90 - f8,90 - f9,90

PRISMA
DETECTIVE

Bij de boekhandel

toestanden van het Japanse bedrijf waar bij hij werkt. Bovendien is zijn oude tegenstander ook toevalligerwijs naar Japan uitgeweken. Het leidt allemaal tot een jacht op Bustillo, zoals de ex-agent zich nu noemt. Daardoor wordt het een spannend verhaal, dat heel in de verte aan de Japan-thrillers van Robert Duncan doet denken. Lezers die zich door het eerste deel heenbijten, worden zodoend alsnog tevreden gesteld. (TC)

Apartheid

Een luie en wat sullige psychiater die ook wel eens wat forensisch werk doet krijgt in **Verscheurde nacht** van Wessel Ebersohn (v Gennep, 19,50) ondershands door een bevriende politieman een patiënt toegeschoven, waar van alles mee mis is. Het is een blanke cafetariahouder die er een handje van heeft (zwarte) inbrekers dood te schieten, nadat hij eerst de deur van zijn magazijn op een kier heeft gezet. De psychiater wordt bij zijn pogingen om inzicht te krijgen in de achtergronden van zijn patiënt steeds meer geconfronteerd met de merkwaardige en gewelddadige trekken van de Zuidafrikaanse samenleving. De talrijke verwijzingen naar de dagelijkse gang van zaken in Zuid-Afrika maken het verhaal behoorlijk authentiek, al wordt er af en toe ook iets met de haren bijgeslept. Zo is de enige getuige van een moord toevallig ook een bekend en gezocht ANC-lid. (GJT)

Als je **Het Stoomvarken** van James McClure gelezen hebt, valt het boek **De Dood van een domoor** wat tegen. Dit kan ook gedeeltelijk te wijten zijn aan de ietwat stuntelige vertaling in het Nederlands, bv. 'nu was het niet alleen bloedheet, maar ook nog zakdonker...' of 'Man wat was het heet. Zo heet dat het je koker aantastte' Het duurde even voordat ik begreep wat hier nou mee bedoeld werd. Het verhaal speelt zich zo als gewoonlijk bij McClure in Zuid-Afrika af. De blanke Inspecteur Kramer wordt weer bijgestaan door de Zoeloe Zondi als hij de moord op een tekenaar moet oplossen. Dit keer echter wordt hij flink gedwarsboomd door de vervanger van de commissaris, die hem van de zaak wenst af te houden, wat uiteraard niet lukt. Zo trekt 'Trompie' een la open die niet veel fraais blijkt te bevatten. (RK)

Speurneus

Jonathan Valin hoort tot de betere (maar niet de beste) nazaten van Raymond Chandler en Ross Macdonald. Zijn *private eye* Harry Stoner opereert vanuit Cincinnati, Ohio, en het is niet altijd duidelijk of de klungeligheid waarmee Stoner veelal te werk gaat, bedoeld is als karakteristiek van de provinciale speurder als antiheld, dan wel eenvoudig voortkomt uit het onvermogen van de schrijver om een soepel lopende intrige te bedenken. In **De laatste waarschuwing** (Kaliber, 12,50) laat Harry Stoner weer heel wat doden vallen, vóór hij eindelijk de schuldige doet sneuvelen. Ik kan me niet aan de indruk

onttrekken dat Philip Marlowe of Lew Archer het heel wat competenter zouden hebben aangepakt. (BV)

Moordmachines

Morrell, de auteur van **Broederschap van de Roos** (Veen, 24,90) wordt volgens de achterflap internationaal vergeleken met Ludlum. Voor sommigen zal dit een aanbeveling zijn, voor anderen een waarschuwing. Eliot, het hoofd van de Amerikaanse contraspionage heeft op eigen initiatief een organisatie opgebouwd die hij in actie laat komen wanneer de regering in zijn ogen in gebreke blijft. Hij heeft de leden op jeugdige leeftijd uit weeshuizen geplukt en ieder van hen ziet in Eliot een soort pleegvader. Onder zijn supervisie zijn ze opgeleid tot perfecte moordmachines. Saul, de beste man van dit privé-legertje voert een opdracht uit die Eliot in verlegenheid brengt. Hij probeert hem dan te laten vermoorden en dan wordt de strijd met Eliot zelf aangebonden. Het geheel is een bloederig nonsensverhaal geworden met veel opgeklopte sentimenten. (HKo)

De bekende auteur Mario Puzo van **De Peetvader** heeft een nieuw drama met Italiaanse achtergronden geschreven, **De Siciliaan** (Elsevier, 29,90). Het boek beschrijft de lotgevallen van Salvatore (Turi) Guiliano uit het Siciliaanse stadje Montelefre. Het gaat hierbij om een soort

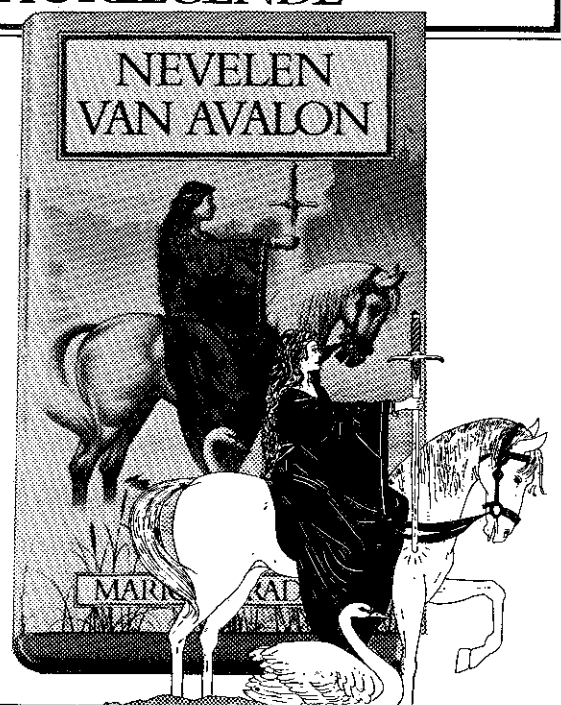
DE MEEST FANTASTISCHE HERVERTELLING VAN DE ARTHURLEGENDE

De legende van koning Arthur, door Marion Bradley voor het eerst beschreven vanuit het gezichtspunt van de vrouwen die hierin een zo grote rol vervullen.

Een fascinerend boek, geschreven met veel kennis van zaken, gevoelig en poëtisch tot in de kleinste details. Het verplaatst u op knappe wijze naar de mysterieuze Britse 'dark ages'. Een briljante toevoeging aan de Arthur-literatuur met geheel nieuwe aspecten. 952 blz. In linnen band, f 49,50.

Bij elke boekhandel.

Elsevier

PATRICIA HIGHSMITH

schrijft over mensen als een spin over vliegen*

Men kan haar boeken vele malen herlezen**

*The Observer
**Graham Greene

Verschenen Algemeen
fonds:

Wiegend in de wind

Korte verhalen
230 blz./f 36,50

**Opgeruimde
vrouwen**

160 blz./f 29,50

Verschenen in de reeks
Synopsis:

**Hoe schrijf ik een
spannend boek**

152 blz./f 28,50

Verschenen in
Crime de la crime:

Stille waters

259 blz./f 24,00

**Vreemden in de
trein**

316 blz./f 16,50

De roep van de uil

312 blz./f 24,00

**Losgeld voor een
hond**

310 blz./f 24,00

De twee gezichten

305 blz./f 24,00

De glazen cel

276 blz./f 16,50

Moord op papier

273 blz./f 27,00

Zoete ziekte

326 blz./f 24,00

De valse trilling

286 blz./f 27,00

Een klop op de deur

372 blz./f 34,50

De kou van Venetië

289 blz./f 26,50

Spel voor de

levenden

284 blz./f 27,50

Ripley, een man

van talent

316 blz./f 29,50

In iedere boekhandel te koop
ARBEIDERSPERS SINGEL 262

Italiaanse Robin Hood, die zowel de regering als de Mafia wil vernietigen om Sicilië een beter lot te bezorgen, maar die uiteindelijk als gevreesd bandiet het leven laat in de strijd met de Carabinieri. Het is een ingewikkeld gestructureerd verhaal met diverse terugflitsen in de tijd. Ook wordt een relatie met de familie Corleone in Amerika gelegd (zie *De Peetvader*) die wel erg aangedikt wordt, maar feitelijk niet veel voorstelt. Het boek gaat mank aan uitermate gedetailleerde beschrijvingen en karakterschetsen die soms de vaart volledig uit het verhaal halen. En er gaat bijna geen bladzij voorbij zonder dat de schoonheid, schrandereheid en bovenmenselijke goedheid van Giuliano aan de orde komen. Ondanks de aanwezigheid van dit wondermens moet het echter triest zijn om op Sicilië het leven te slijten temidden van de corruptie en verraderlijkheid van de bevolking. (WV)

Lekkere dikkerds

Liefhebbers van dikke boeken kunnen niet om *Het spel met de hulzen* van Douglas Terman heen (AW Bruna, 24,90). Het is een ruim 500 bladzijden tellend verhaal over liefde, mannelijkheid en de strijd om de wereldheerschappij, dat op een klein uitstapje naar Rusland en nog kleinere tripjes naar onder meer de USA, bijna geheel op Cuba is gesitueerd. Het verhaal speelt in 1962 als de Russen bezig zijn met het aanleggen van geheime raketbases op het eiland. Twee mannen die als halfbroers zijn opgegroeid komen in het internationale machtsspel tegenover elkaar te staan en houden ook nog van dezelfde vrouw. Veel van de actie speelt zich strompelend tegen de beboste hellingen van Cuba af en op zoveel honderden bladzijden is het moeilijk om de spanning er altijd in te houden. De betekenis van de titel komt pas heel ver in het verhaal tot uiting en tekent de Amerikanen tot stomkoppen en de Russen tot duivelse slimmeriken. Gelukkig wint tenslotte toch het goede, geholpen door de ware liefde. (TC)

Het *Trevayne verraad* van Jonathan Ryder (Veen, 24,90) vertelt in bijna 400 bladzijden het onderzoek van een eerlijke, oprechte Amerikaan naar de invloed van het militair-industriële complex op het Amerikaanse regeringsapparaat. Er zijn dingen aan de hand in de mooiste democratie ter wereld die je doen huiveren van afgrijzen. Ryder is het pseudoniem van Robert Ludlum, maar om een onduidelijke reden mag de uitgever dit niet vermelden. Hij heeft daarom volstaan door een foto van Ludlum op de achterflap te voorzien van een zwart balkje en verder door de omslag in hetzelfde stramien te laten ontwerpen als de andere Ludlum-boeken. Ook als dat niet was gebeurd, herkent de fan na enkele bladzijden onmiddellijk zijn favoriete auteur. (TC)

Britse Misdaadgolven

Nieuwsbrief van Jessica Mann

foto Fay Godwin

hij over volstrekt geloofwaardige mensen. Hij doet dat met sympathie, waarnemingsvermogen en een inzicht in de maatschappelijke verhoudingen van een radiocaal.

Het ziet er naar uit dat het klassieke misdaadverhaal weer opnieuw in de mode komt, na een periode waarin thrillers vol actie meer aandacht kregen. Dat is goed nieuws voor de liefhebbers die zich van de mode niets aantrekken, maar wel ladingen puzzeldetectives willen lezen. Sommigen daarvan vallen keer op keer zo slecht uit, dat je je afvraagt waarom ze worden uitgegeven, maar andere zijn veel beter dan de standaard die in het verleden werd gehanteerd. Als u *Roy Lewis* nog niet hebt ontdekt, probeer dan zijn nieuwe boek *A blurred reality* (Collins). Het steekt, net als al zijn boeken, goed in elkaar, is ambachtelijk gemaakt en zit vol met helemaal niet vaag realisme. Of reis in uw verbeelding naar een van die verre landen waarin zoveel Engelse schrijvers tegenwoordig hun verhaal situeren met een plaatselijke politiemans als hun serieheld. U kunt naar Italië met *Timothy Holme* in *The Assisi murders* (Macmillan), naar Mallorca met *Roderick Jeffries'* inspecteur Peroni in *Layers of deceit* (Collins), naar Spanje in David Serafins *The body in Cadiz Bay* of zoekt u de beste van deze vrijwillige bannelingen op, *James Melville* in Japan, met zijn nieuwste avontuur van hoofdinspecteur Otani, in *The death ceremony* (Secker and Warburg). Dan kunt u in ieder geval lezen over plaatsen waar de zon schijnt!

Jessica Mann

Het zal u bekend zijn dat *Julian Symons* wordt beschouwd als de nestor van de Engelse misdaadkritiek. *The criminal comedy of the contended couple* is zijn vijftienvigste misdaadroman, hoewel het zijn eerste sinds twee jaar is, en tegelijkertijd brengt Macmillan opnieuw uit *The narrowing circle* (1954) en *The colour of murder* (1957). *Julian Symons* is dichter en criticus (en hij heeft ook dé geschiedenis van het misdaadverhaal geschreven, *Bloody Murder*) en in zijn romans schrijft

 Zwijnaardse stwg 6. 9000 Gent.

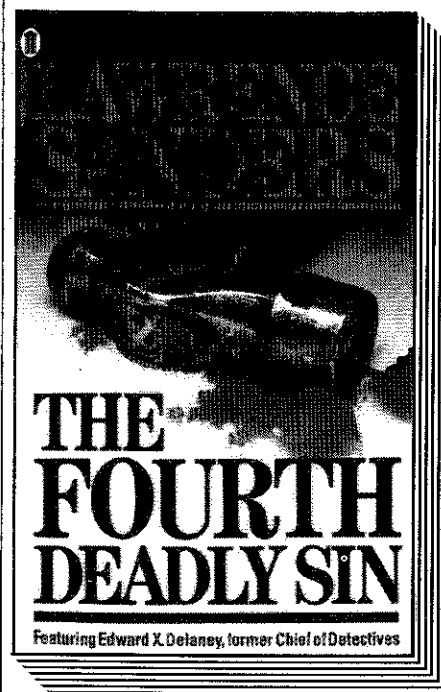
BOEKHANDEL WALRY

U KUNT ER WAT VRAGEN

Thrillers en Detectives bij voorbeeld

tel: 091-229187

New
in paperback!

Edward X. Delaney is back at last to solve a case so complex and so chilling that his millions of readers will be quick to agree it was well worth the wait. The fourth deadly sin is anger - refined, discreet and hideous. The most devastating Sin of all from 'one of the most consistently satisfying, entertainment novelists writing in America today'

Washington Post

'Sanders has built another high-voltage thriller with the skill that made *The First Deadly Sin*, *The Second Deadly Sin* and his earlier books best-sellers... a superior mystery'

Publishers Weekly

At all bookstores

Importer/Distributor

van Itmar
Amsterdam

Anno 2010

KORT VERHAAL DOOR FRITS HOORWEG

De schrik sloeg mij om het hart. Mijn toch al niet meer zo vaste hand verloor alle controle. De bijl schampte langs mijn been. 'Dag oude meneer,' zei het jongetje, met veel nadruk op de medeklinkers. 'Bent u hout aan het hakken?' De kinderen krijgen tegenwoordig les met video-band en hun uitspraak wordt daardoor onnatuurlijk netjes. In mijn jeugd, nu al weer zo'n vijftig jaar geleden, spraken alleen de leden van het Koninklijk Huis zo keurig.

'Ja, dat lijkt mij nogal duidelijk.'

'Hebt u daarvoor wel een vergunning?'

'Wat gaat jou dat aan?'

De heftigheid waarmee ik sprak zorgde voor een ogenblik stilte.

'Mijn vader is buurtwacht', zei hij daarna bij wijze van antwoord.

Het dreigde volledig uit de hand te lopen. Ik zag dat er bloed aan de bijl zat en toen ik nog eens goed keek, bleek er een scheur in mijn broek te zitten.

Zijn blik volgde de mijne en hij schrok.

'Oh meneer, u bloedt'.

Ik besloot het over een andere boeg te gooien.

'Hoe heet jij?'

'Marcel mijnheer, Marcel Adams'.

Ik schrok weer en voelde een stekende pijn in mijn been, ik besloot de achternaam te negeren.

'Vertel eens Marcel, heb jij het wel eens koud gehad'.

'Ja, hoe bedoelt u, het is nu wel koud vind ik'.

'Nee, ik bedoel echt koud, als de kachel kapot is of zo'.

'Ik geloof het niet mijnheer'.

'Als ik geen hout meeneem zitten wij vanavond in de kou,

vandaar'.

Ik pakte de plastic zak met hout en zette hem achter op de fiets. De zak was nog zo licht als een veertje, maar ik kon nu moeilijk doorgaan met hakken. Ik stopte de bijl ook in de plastic zak. Marcel stond wat beteuterd naar de half weggehakte biels te kijken.

'Je moet maar zien of jij je vader op mijn spoor zet'. Hij reageerde niet en ik besloot nog een poging te wagen.

'Ben jij niet nog wat laat op straat?'

'Ja, ik had al thuis moeten zijn, maar mijn vader en moeder komen pas om om zeven uur'.

Hij had gelukkig een goede reden om zijn mond te houden en dat begon tot hem door te dringen.

'Ik weet niet eens waar u woont, mijnheer'.

'Nee, misschien kunnen wij dat ook beter maar zo laten, hè'.

Het opstappen kostte vrij veel moeite, mijn been deed goed zeer. Voor ik de bocht om ging keek ik nog even om en zag dat de jongen nog steeds bedremmeld voor zich uit stond te kijken. Hij maakte aanstalten om zijn hand op te steken, maar bedacht zich.

Bij het uitkomen van de bocht reed ik bijna een dame omver, die haar hondje uitliet.

'Dit is een voetpad, hoor', beet ze mij woedend toe en de hond dreigde zich er ook in te mengen.

Ik mompelde iets van 'sorry' en reed snel door. Haar gezicht kwam mij vagelijk bekend voor, maar pas later realiseerde ik mij dat dezelfde vrouw wel eens op bezoek komt bij een huisgenoot.

De buitenwijk waar wij tegenwoordig wonen ligt een eind van

het Wilgenplantsoen af. Het leek mij niet verstandig om naast de deur de plantsoenen te gaan slopen. Wij wonen met zes ouderen in een eensgezinswoning. Vroeger hebben ze die in zo grote hoeveelheden gebouwd dat ze ze nu aan de straatstenen niet meer kwijt kunnen. Wij hebben één van die pandjes betrokken, kraken heette dat vroeger.

'Ah, is het gelukt?' vroeg mijn vrouw liggend op de bank vanonder een stapel jassen. 'Mantelzorg' voegde ze er aan toe, terwijl ze de jassen beklopte.

'Nou, niet helemaal' probeerde ik optimistisch. Haar gezicht betrok alweer, uitgeput van de eerste poging tot vrolijkheid in dagen.

'Wat is er dan?'

'Ik werd halverwege gestoord door het zoontje van de buurtwacht'.

'Waarom kijk je ook niet uit?'

Woedend liep ik naar de keuken, wat dacht ze eigenlijk wel, zelf verzette ze geen poot.

In de keuken zaten vier huisgenoten zwijgend thee te drinken. Ze keken niet op of om, zelfs niet toen ik mijn broekspijp opstroopte om de wond schoon te maken.

De volgende morgen was iedereen een stuk actiever. Toen ik wakker werd, hoorde ik ze opgewonden roepen: 'de politie' en kort daarna werd er op de deur gebonkt. 'Niet open doen, niet open doen' werd er geroepen. De agenten voor de deur moesten het woordelijk verstaan hebben. Ze vertrokken weer, maar kwamen na een kwartier weer terug met een megafoon. 'Dames en heren' galmde het door de straat, 'wij komen niet om u het huis uit te zetten. Een van u heeft gisteravond in het Wilgenplantsoen gesproken met Marcel Adams en met die man willen wij even praten'.

Oh ja, daar ging ik dan; mijn huisgenoten haalden met uitzondering van mijn vrouw, opgelucht adem. Voor het gratis en ongestoord gebruik van een woning, was men graag bereid mij op te offeren. De agenten werden al binnengelaten en in stoelen gezet, voor iedereen was duidelijk dat ik er tegenover moest plaatsnemen.

'U hebt gisteravond met Marcel Adams gesproken?'

'Ja'.

'Hoe is uw naam?'

'Adams, Rutger Adams?'

Er valt een stilte, de agenten kijken elkaar wijfelend aan.

Op de bank begint mijn vrouw zachtjes te huilen. 'Oh neen, oh neen'.

'Houd toch je kop', beet ik haar woedend toe.

'Was Marcel Adams familie van u?'

'Het zou kunnen, mijn zoon woont ook hier in de stad, maar mijn kleinkinderen heb ik nooit gezien. Wat bedoelt u trouwens met was, is hij dood of zo?'

'Ja, mijnheer Adams, Marcel is vannacht gevonden, zijn hersens waren met een zwaar voorwerp ingeslagen'.

Niet veel later zat ik achterin de auto, op weg naar het politiebureau. De agenten hadden mij beloofd dat zij mijn vrouw naar een tehuis zouden brengen.

In deze omstandigheden komt verzorging door de kinderen,

geloof ik niet in aanmerking' zei de bijrijder fijntjes via de boordradio. Hij glimlachte onderwijl naar mij en zei met z'n hand over de microfoon: 'Ik zal u even matsen mijnheer Adams'.

Nou, dat had ik in ieder geval mooi voor elkaar. Jarenlang heb ik gesmeekt of ze opgenomen kon worden, maar steeds was het antwoord 'U hebt toch kinderen, mijnheer Adams'.

Er is wat fantasie voor nodig om een efficiënte bureaucratie te kraken. Het leek trouwens wel of die agenten er al van overtuigd waren dat Marcel Adams mijn kleinzoon was.

'Wij zullen snel genoeg weten of Marcel uw kleinzoon was, mijnheer Adams', zei de agent achter het stuur, mijn gedachten lezend, 'Marcel's vader is op het bureau, hij wil graag met u praten'.

De werkelijkheid bleek deze keer minder verschrikkelijk dan mijn fantasie. Buurtwacht Adams was beslist mijn zoon niet. De rechercheur die mij meenam voor ondervraging liep al tegen de vijftig en leek een beetje op Humphrey Bogart.

Hij was vol begrip, binnenkort zou hij misschien ook wel een kraakpandje moeten opzoeken, of zouden ze bij de politie echt goede pensioenen hebben?

'U was zeker hout aan het hakken, hè mijnheer Adams, ja, u hoeft mij niets te vertellen. Dan komt er zo'n weldoorvoed en goed gekleed etterbultje langs, die je de les gaat staan lezen en je staat met een bijl in je handen, ja, ik begrijp het volledig, maar het mag niet, hè'.

Ik had nog steeds niets gezegd, en dacht wanhopig over een eerste zin.

'Eerst wil ik mijn advocaat spreken', probeerde ik parmantig.

'Ah, dat hebben wij lang niet gehoord, mijnheer Adams, en wie zal dat betalen?'

Hij wreef duim en wijsvinger demonstratief over elkaar.

'Vroeger werd dat gratis ter beschikking gesteld, zoveel als je wilde, maar nu zijn er voorwaarden, mijnheer Adams'.

Hij zweeg om zijn woorden kracht bij te zetten.

'Luister' zei ik 'ik heb dat kind z'n hersens niet ingeslagen, alleen met hem gesproken'.

'Goedzullen wij bij het begin beginnen?'

Een paar uur later kreeg ik koffie in een soort wachtkamer. De agenten van die ochtend zaten er ook en kwamen tevreden melden dat ze mijn vrouw bij een centrum voor terminale zorg hadden afgeleverd.

'Gelukkig' zei 'Gelukkig' zei ik sarcastisch 'het leven is vol troostrijke momenten'.

Ze trokken zich gekwetst terug in een hoekje.

Toen ik weer in het verhoorkamertje zat kwam Bogart tevreden binnen met de bijl, compleet met geronnen bloed.

'Zo mijnheer Adams het ziet er naar uit dat u inmiddels voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van gratis rechtsbijstand, zullen wij maar eens bellen?'

Ik realiseerde mij dat ik getuige zou worden van een ernstige gerechtelijke dwaling, maar ik had het lekker warm.

'Mag ik nog wat koffie?'

© Frits Hoorweg

Kijk uit je Doppen

Vijf jaar geleden, op 20 juni 1980, stierf strip-tekenaar **Joseph Gillain**, beter bekend onder zijn pseudoniem **Jijé**. Zijn overlijden kreeg niet dezelfde aandacht als de dood van **Hergé** enige jaren later. Maar goed: Jijé had dan ook geen Kuifje op z'n naam staan. Toch was Jijé minstens zo belangrijk voor de ontwikkeling van het stripverhaal. De 'School van Jijé' leverde leerlingen op van een niveau waaraan de navolgers van Kuifje niet kunnen tippen. **André Franquin** (van Guust) bijvoorbeeld, en **Jean 'Moebius' Giraud**. Zelf beëindigde Jijé zijn carrière als tekenaar van stripseries waarvoor anderen geen tijd meer hadden. En dat stemt een beetje treurig.

De naam Jijé is vooral verbonden aan twee klassieke stripfiguren: **Jerry Spring**, de westernheld bij uitstek, en **Jan Kordaats**, beroemd detective. Jan Kordaats was zeker niet Jijé's favoriete creatie. Na de eerste verhalen gaf hij de strip aan een collega en Kordaats zou in de loop de jaren in de handen van steeds verschillende tekenaars en scenaristen terecht komen. De figuur Kordaats veranderde met de jaren. Van simpele provinciale boevenvanger tot wereldberoemd speurneus.

In 1984 verscheen - voor 't eerst sinds 19 jaar - weer een nieuw Kordaats-avontuur (getekend door Follet), en met succes! Recente herdrukken van albums uit de 'tweede Jijé-periode' (1956-1965) hadden een nieuw, jong lezerspubliek enthousiast weten te maken. Deze 'tweede periode' is het hoogtepunt van Kordaats carrière. Japanse gangsters, spionage-netwerken, Amerikaans geboefte... allemaal geen partij voor Kordaats en zijn klungelige maatje Gerrit. Een charmant jongensboekensfeertje met doorzichtige grappen en voorspelbare plots.

Jijé's tekenen tilt Kordaats echter naar een méér dan acceptabel peil. Zelfs tijdens zijn meest ongeïnspireerde buien blijven de tekeningen stijfvol. Zwierige penseelstreken maken alles rond. Brede borstkassen lopen naadloos door in smalle heupen. Haar strak naar achteren. Dames met aanzienlijke boezems worden in één lijn getekend (en kunnen daarom nog net door de beugel). Jijé tekent simpel en vol vaart.

De décors van de Kordaats-strips mogen er ook zijn. Zoals vele tekenaars (met name Franquin) was Jijé in de greep geraakt van de 'atoomstijl' die nu - via het postmodernisme - weer in het dagelijks leven terugrijpt. Fraaie bungalows, luxe ingericht, maken een prachtig modern-gedateerde indruk. Nauwe broekspijpen, supersonische auto's: Jan Kordaats is een kind van zijn tijd... en juist daarom ook nu nog de moeite waard.

Martijn Daalder

De Jan Kordaats-albums worden uitgegeven door Dupuis en kosten 6,95 per stuk:

THRILLERS & DETECTIVES
BESTELFORMULIER

Stuur onderstaande boeken aan:

NAAM: _____

ADRES: _____

PLAATS: _____

SCHRIJVER	TITEL & PRIJS
1.	
2.	
3.	
4.	
5.	

bedrag boeken	extra voor verpakking en verzending	totaal

Kosten van verpakking en verzending zijn:
voor bestellingen
tot f 25,-: f 3,50
tussen f 25,- en f 50,-: f 2,75
boven f 50,-: f 2,-

Als betaling heb ik bijgesloten een girobetaalkaart/een betaalcheque tnv Thrillers & Detectives, Amsterdam

De bestelling wordt via de PTT bij u bezorgd
NB: Alle boeken zijn ook gewoon via iedere boekwinkel te koop

S I G N A L E M E N T

Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, juni, september en november. Een abonnement voor 5 nrs. kost f 16,40 over te maken op postgiro 5013940 tnv Verzendenboekhuis De Thriller te Amsterdam. Het gaat dan met het eerstvolgende nr. in.

Voor België kost een abonnement 375 fr. (incl. porto). Betaling dient vooraf te geschieden op PCR 000-0592006-15 tnv Boekhandel Walry, Zwijnaardse steenweg 6, 9000 Gent. Via deze boekhandel zijn ook losse nrs. te koop voor 75 fr. (excl. porto).

Voorgaande nrs. zijn te verkrijgen door overmaking van f 4,50 per nr. (incl. extra porto). Sommige nrs. zijn uitsluitend nog als fotokopie te krijgen. Geef aan als men dat niet wenst.

Alle boeken die in Thrillers & Detectives worden besproken, zijn in iedere boekhandel te krijgen en desgewenst ook via Thrillers & Detectives leverbaar. De bestelbon op deze pagina kan daarvoor (als voorbeeld) dienen.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zoveel mogelijk gebruik

van de toegezonden acceptgiro. Het zenden van een rekening kost f 1,25 aan administratiekosten.

In Nederland is Thrillers & Detectives op diverse plaatsen los te koop. De prijs per nummer wordt door de wederverkoper vastgesteld met een minimum van f 3,95

Aan dit nummer werkten mee: Marianne Bernard, Martijn Daalder, Frits Hoorweg, Roselie Kommers, Hans Knechtmans, Hans Kooijman, Martin Lodewijk, Jacques Post, Gert-Jan Thomassen, Bert Vuijsje, Wim Voster en Rob van 't Wel.

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische verzorging: GCA Drukwerk

Alle correspondentie te richten aan: Thrillers & Detectives, p/a Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam

VD: importeur van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

In het novembernummer: Eric Ambler schrijft de helft van zijn autobiografie.

Kort Amerikaans

Als een auteur eenmaal is doorgebroken, verliest zijn uitgevermeestal geen tijd om onmiddellijk al het oude, inopgemerkte werk weer op de markt te gooien. Helaas als de schrijver inmiddels al zestig is geworden, zoals met Elmore Leonard het geval is, is dat geen slechte strategie. Leonard begon zijn loopbaan als auteur van westerns, dus misdadelaars moeten maar goed opletten met oud werk, voordat ze het weten zijn ze weer in cowboyland in plaats van tussen politiemannen. Toen de belangstelling voor de western opdroogde, begon Leonard naar een nieuw genre uit te zien. Uiteindelijk blijkt hij met misdaadboeken toch de juiste keuze te hebben gemaakt.

Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
Robert Barnard <i>School for murder</i> Dell, VD, 12,75	Vreemde moord op Engelse kostschool ng voor jongens	Alleen knapenleide	Knuffig, maar verfining	De Britse kostschool is uit de tijd	Oninteressant door teveel personages (MB)
James Hadley Chase <i>Hit them where it hurts</i> Granada, VD, 10,60	Vrouw krijgt zoutzuur in gezicht. Man neemt wraak	Daarna rent ze verblind onder een auto en haalt alles	Voornamelijk ker met tijdbommen	Alles over clichés en stereotypen	Voor gedachtenloos lezen kan het nog wel (TC)
Frederick Forsyth <i>The fourth protocol</i> Gorgi, VD, 16,65	Wordt Engeland door Labour uitgeleverd aan de Rus?	Geen tijd voor	Flinke schietpartij om kernexplosie te voorkomen	Socialisten zijn eigenlijk communisten	Spannend boek met subtiliteit van Stalinsistische strekroman (BV)
Joseph Hansen <i>Nightwork</i> Granada, VD, 13,60	Brandstetter verzeld in milieuschandaal	Zelfs oude knapenscener houdt broek aan	Verder dan afrukken (van een buitenspiegel) gaat het niet	Oprecht en gezamenlijk liggen soms angstig dicht bij elkaar	Zoetig en rommelig verhaal (TC)
Jack Higgins <i>Bloody passage</i> Granada, VD, 13,60	Jacht op de schat	Een snuife	Geen gebrek 5 t/m 221	Goed voorbeeld doet goed volgen	Leesbaar routineverhaal (HKO)
Jack Higgins <i>The Khufu run</i> Granada, VD, 13,60	Bevrijdingsactie in Libische gevangenis	Een nummerje of vijf	Geen kans laat men als voorbij gaan	Een Doberman pinscher heeft ook een hart	Verteerbaar lopende bandwerk (HKO)
Elmore Leonard <i>The moonshine war</i> Dell, VD, 14,75	Oorlog tussen drankhandelaars tijdens Drooglegging	beneldid doet het achter de rug van baas met diens liefe	Bloedig mini-oorlogje	Geld verdienen motiveert	Vlor geschreven, stoer jongensboek met eenvoudige intrige (HKO)
Dan Sherman <i>The prince of Berlin</i> Granada, VD, 13,60	Wie heeft er belang bij internationale wapenwedloop	Alle helden zijn nogal vermoeid	Spionnen moorden elkaar niet uit	Veel topografie van: Berlijn	Saat, filosofisch Koude Oorlogverhaal (TC)
Topol & Nezmansky <i>Deadly games</i> Gorgi, VD 13,60	Drugschandalen in de USSR en nog veel meer	Speelt blijkbaar onbelangrijke rol Sovjet-systeem	Wel veel boevenstreken, maar niet echt geweldadig	Handboek over de gecentraliseerde bureaucratie	Smakelijk verhaal over Russische schurkenstreken (TC)

